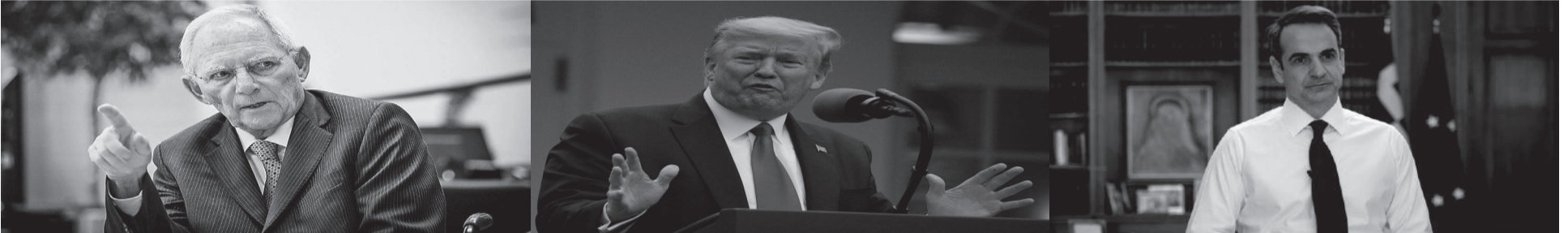

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 462 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ο εκφοβισμός και η τρομοκρατία της κοινωνίας από Κυβερνήσεις-ΜΜΕ δεν μπορεί να σταματήσει την κρίση και κατρακύλα του συστήματός τους!

1^η Μάη 2020

Συμμετέχουμε στις απεργιακές συγκεντρώσεις:

- ▶ Αθήνα: 10:30, πλατεία Κλαυθμώνος
- ▶ Θεσσαλονίκη: 10:30, άγαλμα Βενιζέλου
- ▶ Ιωάννινα: 10:30, Εργατικό Κέντρο

Εμπρός για νέους σκληρούς αγώνες !

- Για την υπεράσπιση της ζωής και των κατακτήσεών μας

- Για ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα σωτηρίας

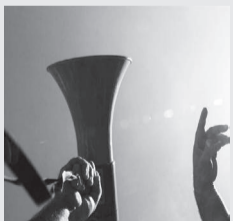
- Για τον Σοσιαλισμό, πιο επίκαιρος και αναγκαίος από ποτέ!

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΔΕΝ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ, Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΔΕΝ ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ!

Εργαζόμενοι
Απάτη της κυβέρνησης ΝΔ τα μέτρα "στήριξης"

σελ. 4

Εκπαίδευση
Να αποσυρθεί τώρα το νομοσχέδιο - λαιμητόμος

σελ. 7

Σύννοδος κορυφής
23/4

Το μετέωρο βήμα της ΕΕ

σελ. 12

Ιστορία
75 χρόνια από το τέλος του Β' ΠΠ

σελ. 14

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, δια στόματος του κυβερνητικού εκπροσώπου Πέτσα, ανακοίνωσε τη «μεταφορά» του γιορτασμού της Πρωτομαγιάς, ζητώντας μάλιστα την κατανόηση και τη συνεργασία, δηλαδή την πλήρη υποταγή, των οργανώσεων του εργατικού κινήματος!

Φτάνει ο εμπαιγμός! Κάθε επίκληση της προστασίας από τον κορονοϊό, είναι προσχηματική και προκλητική στα χείλη αυτής της κυβέρνησης, των ΜΜΕξαπάτησης, όλων των «παπαγάλων» των καπιταλιστών και της ελίτ. Αφήνουν διαλυμένη τη δημόσια υγεία και ταΐζουν τους ιδιώτες της υγείας, που εμπορεύονται την αγωνία του πληθυσμού. Χρησιμοποιώντας ως αφορμή τον κορονοϊό, έχουν εξαπολύσει ένα τσουνάμι μισοδικτατορικών ΠΙΝΠ και αντεργατικών μέτρων, που ήδη είναι σκληρότερα από Μνημόνιο και απειλούνται άμεσα να γίνουν ακόμα χειρότερα, για να φορτώσουν με τον πιο ανελέητο τρόπο την κρίση στους εργαζόμενους. Μέσα στον κτηνώδη ρατσισμό τους, έχουν μετατρέψει τα προσφυγικά στρατόπεδα σε βόμβες υγειονομικού κινδύνου

και απελπισίας. Ενώ έχουν φροντίσει για ΜΕΘ, τεστ και κάθε προστασία για τις υψηλότητες τους, κατεβάζουν στη Βουλή τα πιο ακραία νεοφιλελεύθερα εκτρώματα, όπως το νέο υ/σ Κεραμέως – και βέβαια δεν σταματάνε λεπτό να χαρίζουν σκανδαλωδώς εκατομμύρια σε κάθε λογής καπιταλιστές και «ημέτερους».

Δεν είναι μόνο ανίκανοι και αντιδραστικοί, είναι ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ! Αφού μόστραραν επικοινωνιακά την αποτελεσματικότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Αφού οργίασαν με τη μαύρη προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης», για να ενοχοποιήσουν την κοινωνία και να συσκοτίσουν τις δικές τους εγκληματικές πολιτικές και ευθύνες, τώρα σπεύδουν να μας ξαναπετάξουν σε μια δήθεν «κανονικότητα», για να σώσουν τα κρατικά έσοδα και τα κέρδη των αφεντικών, χωρίς καμία πραγματική βελτίωση στο σύστημα υγείας, στα μέτρα προστασίας (σε δουλειές, σχολεία κ.λπ.), με πετσοκομμένα δικαιώματα – και απαιτώντας να μείνουμε σκυμμένοι, μουγγοί, χωρίς καμία δυνατότητα κινητοποίησης.

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ! Καλούμε τους εργαζόμενους και τη νεολαία να διαδηλώσουμε μαζί με την Πρωτομαγιά, μαζί με τους συναδέλφους και συντρόφους μας σε όλο τον κόσμο. Καμία υποταγή στην τρομοκρατικό αυταρχισμό της κυβέρνησης! Για να κρατήσουμε όρθιες και ζωντανές τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, που πρέπει να είναι η ραχοκοκαλιά της αντίστασής μας στους κινδύνους της πανδημίας και της καπιταλιστικής κρίσης. Για να ανοίξουμε τον δρόμο σε ένα αποφασιστικό κύμα αγώνων, ενάντια στο νέο, πολύ σκληρότερο «κορονομνημόνιο» που θέλουν να μας φορέσουν κολάρο για να βγούμε δήθεν από την υγειονομική κρίση.

- ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

- ΚΑΤΩ ΟΙ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΠΙΝΠ

- ΔΕΝ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπύτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ο ρόλος του ατόμου στην ιστορία**

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντελ

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2005

Σελίδες: 32

Τιμή: 2 ευρώ

Μία από τις βασικές θέσεις του ιστορικού υλισμού είναι η πρωτεύουσα θέση των σχέσεων και των Συγκρούσεων μεταξύ των κοινωνικών δυνάμεων στον καθορισμό της ιστορικής εξέλιξης. Σε κοινωνίες που χωρίζονται σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις αυτές οι σχέσεις είναι αναγκαστικά ταξικές σχέσεις. Ετσι η ιστορία ερμηνεύεται σε τελική ανάλυση σαν ιστορία της πάλης ανάμεσα σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις και των κύριων μερίδων τους που σε μεγάλο βαθμό επικαθορίζονται από την εσωτερική λογική του κάθε ιδιαίτερου τρόπου παραγωγής. Μία τέτοια οπτική της ιστορίας δεν βασίζεται στην "άρνηση" της ανθρώπινης προσωπικότητας, δεν υποτιμά την αυτονομία του ατόμου, του χαρακτήρα του ή των "αξιών" του. Το ακριβώς αντίθετο, η οπτική που θεωρεί ότι η ιστορία διαμορφώνεται βασικά από τις κοινωνικές δυνάμεις προκύπτει ακριβώς από την πλήρη κατανόηση του γεγονότος ότι

έναν απεριόριστο αριθμό ατομικών δυνάμεων τείνει να δημιουργεί τυχαίες κινήσεις που σε μεγάλο βαθμό αλληλοεξουδετερώνονται, στο μέτρο που είναι καθαρά ατομικές. Για να υπάρξει μία τελική κίνηση της ιστορίας - δηλαδή για να έχει η ιστορία ένα σχέδιο, που σημαίνει να έχει μία εσωτερική συνοχή και να μην είναι απλώς μία Χωρίς νόημα ακολουθία ασύνδετων και τυχαίων περιστατικών - πρέπει να βρεθούν κοινές πλευρές στις συμπεριφορές των ατόμων. Μόνο σε αυτήν την περίπτωση είναι δυνατόν τα εκατομμύρια των ατομικών επιλογών, συγκρούσεων και ενδεχόμενων κατευθύνσεων των ενεργειών τους να έχουν μία καθορισμένη λογική που θα τις επιτρέψει να εμφανίσουν κοινές συνιστώσες δηλαδή έναν περιορισμένο αριθμό πιθανών αποφάσεων και αποτελεσμάτων. Προφανώς αυτό είναι που συμβαίνει στην πραγματική ιστορία.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Φαίνεται ότι ο κορονοϊός, αυτός ο θανατηφόρος ιός, ήταν μια καλή ευκαιρία για την κυβέρνηση των αρίστων να κοιμήσουν, αυτοί και οι «κολλητοί» τους. Όπως αποκαλύφθηκε, χωρίς να έχει ξεκαθαριστεί πλήρως, η επιλογή από την κυβέρνηση των 7 εταιρειών που θα έκαναν την τηλεκατάρτιση στις επιστημονικές ομάδες (δικηγόροι, μηχανικοί κ.λπ.), είναι μια τεράστια απάτη και ένα σκάνδαλο τεραστίων διαστάσεων. Λίγα μόνο στοιχεία για την βρωμερή αυτή υπόθεση που δείχνουν την ποιότητα των αδιάστακτων αρίστων που μας κυβερνούν: 1) Οι 7 εταιρίες στην πραγματικότητα είναι 3-4 μια που οι ιδιοκτήτες τους είναι τα ίδια ή συγγενικά τους πρόσωπα. 2) Η «επιλογή» τους έγινε μέσα σε 24 ώρες, αφού εξετάστηκαν προγράμματα 100.000 σελίδων εκπαιδευτικού υλικού που κατέθεσαν! 3) Όλοι οι ιδιοκτήτες τυχαίνει να είναι «κολλητοί» και φίλοι της ΝΔ. 4) Ανάμεσα σ' αυτούς που θα δίδασκαν αυτά τα πρόγραμμα ήταν ο αργυρώνητος «δημοσιογράφος» Γ. Πολίτης και η καθόλα «άριστη» Σία Κοσιώνη! 5) Οι 7 εταιρίες θα κοινομούσαν 36 εκ. ευρώ –μάλλον θα τα πάρουν και μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου– μέσα σε λίγες μέρες, για την «διδασκαλία» σε 180.342 επιστήμονες, σοβαρών επιστημονικών γνώσεων, όπως: πως ανοίγει και κλείνει ο ηλεκτρονικός υπολογιστής!

Τέλος, αξίζει να αναφέρουμε λίγα μόνο στοιχεία για δύο από αυτές τις πλατφόρμες: α) Η πλατφόρμα edimitra.gr ανήκει στην εταιρεία «Δήμητρα ΚΕΚ Α.Ε.» του Ν. Πιτσούλη που διαμένει στη Λάρισα, κατέχει την εταιρεία Beegroup, ενώ εμπλέκεται και σε πληθώρα άλλων ΜΚΟ με πλούσιο δημοσιευμένο παρελθόν. Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας «Δημοκρατία» (12.4.2020), «το όνομα του προέδρου Νίκου Πιτσούλη είχε φιγουράρει στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων το διάστημα 2011-2014, όταν αποκαλύφθηκε πως μία

Κορονοϊός: Voucher και νέο Μνημόνιο

σειρά ΜΚΟ που είχε δημιουργήσει είχαν κατασπαταλήσει δημόσιο χρήμα. Οι ΜΚΟ αυτού του «άριστου» πρόσφεραν υπηρεσίες, όπως: στήριξη πολιτισμικού περιεχομένου στα θύματα του μεγάλου σεισμού στην Τουρκία, εκπαίδευση Ινδιάνων στον οικότουρισμό και την προστασία του Αμαζονίου... ενώ μία από αυτές, ο «ΣυνΠΟΛΙΤΙΣ», είχε στόχο την προώθηση του ποδηλάτου ως μέσου μεταφοράς! β) **Οι πλατφόρμες (3 και 4). Iclass και iclasscloud.com** ανήκουν στην ίδια εταιρεία: Μάστερ Κέντρο Κατάρτισης και Συμβουλευτικής Α.Ε., ιδιοκτησίας Θ. Μαυωλίτη (θεωρείται άνθρωπος του Βρούτση), έχει καταδικαστικές αποφάσεις από το Τριμελές Εφετείο Αθηνών (κακουρημάτων) για διακεκριμένες απάτες σε βάρος του δημοσίου.

Όπως έγινε γνωστό δεκάδες χιλιάδες επιστήμονες, μέσα στο Πάσχα και την καρντίνα, έσπευσαν να υποβάλουν αίτηση για να πάρουν αυτά τα 600 ευρώ (σε δύο δόσεις), πράγμα που δείχνει την εξαθλίωσή τους. Αυτό ακριβώς εκμεταλλεύτηκαν οι άριστοι απατεώνες της κυβέρνησης και οι κολλητοί τους και έστησαν το κόλπο της τηλεκατάρτισης.

Το νέο μνημόνιο έρχεται όλο και πιο κοντά

Όλοι δέχονται ότι ο ελληνικός καπιταλισμός βαδίζει σε νέα βαθιά ύφεση, βαθύτερη από εκείνη που γνώρισε πριν από μια δεκαετία και στην οποία βρίσκεται ακόμη και ας λένε τα αντίθετα όλοι οι μνημονιακοί, νεοφιλελεύθεροι, μισο-νεοφιλελεύθεροι κ.λπ. Επιπλέον, σήμερα, έχουν λιγότερα οικονομικά εργαλεία και πολιτικές λύσεις απ' ότι το 2010, όπως

και η ΕΕ, η οποία βρίσκεται και σε αποσύνθεση. Τα δεδομένα είναι καταθλιπτικά για την κρίση: Το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης, στο τέλος του 2019 ήταν 356 δις., πλησίαζε δηλαδή το 190% του ΑΕΠ. Υπάρχουν διάφορες εκτιμήσεις για την ύφεση (και από ξένους οργανισμούς) που μερικές φτάνουν, ή και ξεπερνούν, το σύνολο της κάμψης που γνώρισε η ελληνική οικονομία κατά το διάστημα 2008-2017. π.χ., εάν η ύφεση φτάσει το 10%, τότε το χρέος θα κινηθεί μεταξύ 210% και 220% του ΑΕΠ στις αρχές του 2021. Σε συνθήκες συνεχούς καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας, αύξησης της ανεργίας με συνέπεια μεγάλη αδυναμία φοροδοτικής ικανότητας και με ένα τέτοιο ποσοστό χρέους (που δεν θα μείνει απαρατήρητο, από τις αγορές ομολόγων), η νέα προσφυγή στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (λόγω και αποκλεισμού οποιουδήποτε είδους ευρωμόλογου), είναι το πιθανότερο, αν όχι το βέβαιο σενάριο. Αυτό το σενάριο με απλά λόγια λέγεται νέο μνημόνιο ή όπως αλλιώς το ονομάσουν, πολύ χειρότερο από τα προηγούμενα.

Το νέο μνημόνιο θα περιλαμβάνει μειώσεις μισθών, συντάξεων, κοινωνικών δαπανών (υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση κ.ά.). Θα έχουμε νέο κύμα εσωτερικής υποτίμησης, ιδιωτικοποιήσεων, πλειστηριασμών, χρεοκοπιών, νέα αύξηση των κάθε είδους κόκκινων δανείων, νέα μεγάλη αύξηση της ανεργίας και όλων των μορφών της ελαστικής, ανασφάλιστης, απλήρωτης και κακοπληρωμένης εργασίας.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι **ο Λοιμός σύντομα θα γίνει Λιμός** για τις εργατικές και λαϊκές μάζες. Αυτό το ξέρουν καλύτε-

ρα από όλους οι νεοφιλελεύθεροι και οι άλλοι μνημονιακοί, γι' αυτό συμφωνούν με τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση και «αντιπολιτεύονται» μόνο σε ανούσια θέματα. Κανένας από όλους αυτούς δε διαμαρτύρεται για τα πρωτοφανή αντεργατικά μέτρα και το Κράτος Λεβιάθαν που οικοδομούν με τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, με πρόσχημα την προστασία του λαού από τον κορονοϊό!

Πρωτομαγιά ημέρα απολογισμού και δράσης

Τα μέτρα (αντεργατικά και αντιδημοκρατικά) που έχουν πάρει με τις ΠΝΠ δεν πρόκειται να τα ανακαλέσουν άμεσα, πολύ περισσότερο αν η υγειονομική κρίση κρατήσει και τους επόμενος μήνες. Ο εκφοβισμός, και η τρομοκράτηση της κοινωνίας είναι το βασικό μέσο –αυτή την εποχή– για να αντιμετωπίσουν την κρίση και κατάρρευση του συστήματός τους... αλλά και για να «πουλάνε» Voucher και τηλεκατάρτιση.

Ας παρουσιάζουν οι δημοσκοπήσεις και τα ελεγχόμενα ΜΜΕ τη κυβέρνηση των αρίστων να κυριαρχεί. Σύντομα όταν οι στρατιές των ανέργων, των ανασφάλιστων, των εξαθλιωμένων και των πεινασμένων θα εμφανιστούν σε πολύ μαζικούς αριθμούς, μεγαλύτερους και από την κρίση του 2009-2010, η πολιτική τους επιρροή θα αρχίσει να φθίνει με ραγδαίους ρυθμούς.

Η Πρωτομαγιά 2020, μέρα της παγκόσμια εργατικής τάξης που συμβολίζει τις μεγάλες κατακτήσεις των εργαζομένων, πρέπει και μπορεί γίνει η αρχή σκληρών και αδυσώπητων αγώνων για να γλιτώσουμε απ' όλους αυτούς τους υπερασπιστές ενός σάπιου συστήματος. Η επερχόμενη κρίση που ο κορονοϊός επιτάχυνε το ξέσπασμά της, πρέπει να γίνει η αρχή για να υιοθετήσουμε οι εργαζόμενοι ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα πάλης για μια σοσιαλιστική κοινωνία, μια λύση επείγουσα και αναγκαία!

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε ιστορικά χαμηλά επίπεδα (στην πράξη αρνητικά) έπεσαν οι τιμές αναφοράς του **αμερικανικού αργού πετρελαίου**, καθώς η κατάρρευση της ζήτησης άφησε μεγάλες ποσότητες παραγόμενου πετρελαίου αδιάθετες και σχεδόν χωρίς δυνατότητα αποθήκευσής τους. Σύμφωνα με τους Financial Times, η τιμή ανά βαρέλι του αργού πετρελαίου West Texas Intermediate (WTI), που είναι σημείο αναφοράς, μειώθηκε έως και 250% και έφτασε τα -40,32 δολάρια — με άλλα λόγια ο παραγωγός/προμηθευτής πληρώνει τον αγοραστή για να αγοράσει! Χαρακτηριστικά, η τιμή στις αρχές του χρόνου ήταν στα 60 δολάρια. Πρόκειται για τη χαμηλότερη ζήτηση τα τελευταία 25 χρόνια και οφείλεται στην επιβολή περιοριστικών μέτρων σε όλο τον κόσμο λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού. Μάλιστα, αριθμός ρεκόρ 160 εκατομμυρίων βαρελιών πετρελαίου έχουν αποθηκευτεί σε πετρελαιοφόρα, τα οποία έχουν αγκυροβολήσει έξω από διάφορα μεγάλα λιμάνια του κόσμου, συμπεριλαμβανομένου του Πειραιά. Η τιμή του αργού Brent, που αποτελεί διεθνή σταθερά για τις τιμές πετρελαίου, έπεσε κατά 2,46 δολάρια στα 2,62 δολάρια ανά βαρέλι.

Με βάση ανακοίνωση της ΜΚΟ Oxfam, η οποία επικαλείται εκτιμήσεις της Οικονομικής Κοινότητας των Κρατών της Δυτικής Αφρικής (CEDEAO), η πανδημία του κορωνοϊού αναμένεται να επιδεινώσει τα προβλήματα **ξηρασίας και να πλήξει με λιμό** περισσότερα από 50 εκατομμύρια ανθρώπους στη δυτική Αφρική τον Αύγουστο. Στις πόλεις, όπως και στις αγροτικές περιοχές, οι πληθυσμοί δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν πρόσβαση στις αγορές τροφίμων και είναι ήδη αντιμέτωποι με άνοδο των τιμών και μείωση της διαθεσιμότητας βασικών ειδών, ως συνέπεια των περιορισμών ή της απαγόρευσης κυκλοφορίας που έχουν επιβληθεί, καθώς και του κλεισίματος των συνόρων και της πλήρους έλλειψης ασφάλειας σε ορισμένες περιοχές. Σε χώρες όπου εκτυλίσσονται ανθρωπιστικές κρίσεις, η πρόσβαση σε τρόφιμα γίνεται ακόμη πιο δύσκολη. Για παράδειγμα, στην Μπουρκίνα Φάσο ή στον Νίγηρα, η ανθρωπιστική βοήθεια δεν μπορεί να καλύψει τις ανάγκες των χιλιάδων εκτοπισμένων, σε ορισμένες περιπτώσεις ούτε καν να φτάσει σε αυτούς. Ενώ ξεκινά η περίοδος της σποράς, καλλιεργητές και παραγωγοί συναντούν επίσης δυσκολίες να εξασφαλίσουν σπόρους και λιπάσματα καλής ποιότητας. Ο πρωτογενής τομέας συνεισφέρει το 30,5% του ΑΕΠ στη δυτική Αφρική και αποτελεί τη βασική πηγή εισοδήματος και μέσο βιοπορισμού για το 70-80% του πληθυσμού, κυρίως για τις γυναίκες.

Τον τελευταίο χρόνο, 243 εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια σε όλο τον κόσμο υπέστησαν **σεξουαλική ή σωματική βία** από οικείο τους πρόσωπο, σύμφωνα με τον οργανισμό UN Women. Στην Ευρώπη, το 22% των γυναικών ηλικίας 15 ετών και άνω έχουν υποστεί σωματική ή/και σεξουαλική βία από τον σύντροφό τους. Νέα στοιχεία δείχνουν ότι από το ξέσπασμα της πανδημίας του κορωνοϊού, η βία κατά των γυναικών και των παιδιών, ιδίως η ενδοοικογενειακή βία, έχει αυξηθεί σημαντικά. Ενδεικτικά, στη Γαλλία και την Κύπρο σημειώθηκε αύξηση κατά 30% των καταγγελιών για ενδοοικογενειακή βία μετά τον περιορισμό της κυκλοφορίας που επιβλήθηκε, ενώ στο Βέλγιο οι κλήσεις προς τη γραμμή βοήθειας αυξήθηκαν κατά 70% στο ίδιο διάστημα. Βέβαια, οι πραγματικοί αριθμοί είναι κατά πολύ μεγαλύτεροι, καθώς τα θύματα συνήθως αποθαρρύνονται ή φοβούνται να υποβάλουν καταγγελία εάν ο θύτης είναι παρών (κλεισμένος στο σπίτι μαζί τους) και συνεπώς δεν υπάρχει η δυνατότητα να καταγγείλουν με ασφάλεια την κακοποίηση.

Μέτρα "στήριξης και προστασίας" των εργαζομένων Άλλη μια απάτη της κυβέρνησης της ΝΔ

Το συνδυασμένο ξέσπασμα της πανδημίας του κορονοϊού και της οικονομικής κρίσης, απειλούν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε όλο τον πλανήτη, φέρνοντας την παγκόσμια εργατική τάξη αντιμέτωπη με μια πρωτόγνωρη κατάσταση, με καταγεγραμμένους 203.043 θανάτους και πολλές δεκάδες εκατομμύρια ανέργων, απολυμένων κ.λπ. Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, όλα τα αστικά επιτελεία και οι κυβερνήσεις παγκοσμίως προσπαθούν να προστατέψουν μόνο την περιβόητη αγορά!

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση ΝΔ, από πολύ νωρίς επέβαλε «άπειρα» μέτρα που υποτίθεται προστατεύουν και στηρίζουν τους εργαζόμενους, αλλά ουσιαστικά στηρίζουν και προστατεύουν την αγορά και τις επιχειρήσεις. Κοντολογίς τα μέτρα δεν προστατεύουν ουσιαστικά την υγεία, την εργασία και το εργατικό εισόδημα ενώ ενισχύουν την λογική της φιλανθρωπίας, και μάλιστα όχι σε όλους. Ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, χειροτερεύουν τις συνθήκες εργασίας και περιορίζουν τα δικαιώματα των εργαζομένων. Αποδεδειγμένα το λεγόμενο διευθυντικό δικαίωμα από κάθε περιορισμό ή έλεγχο, δίνοντας απεριόριστα εξουσία στους εργοδότες κ.λπ. Περιορίζουν ή αναστέλλουν (υποτίθεται προσωρινά, και μετρώντας αντιδράσεις) στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα και κατακτήσεις.

Πιο συγκεκριμένα:

— **Στο Δημόσιο Σύστημα Υγείας και τα νοσοκομεία**, αντί της άμεσης κάλυψης των αναγκών με μόνιμες προσλήψεις προσωπικού είτε με επίταξη των ιδιωτικών δομών χωρίς αποζημίωση και κάτω από δημόσιο ή εργατικό έλεγχο, επέβαλλαν (α) την υποχρεωτική μετακίνηση για κάθε είδους προσωπικό, (β) την χρησιμοποίηση είτε εθελοντικού προσωπικού είτε έκτακτου προσωπικού, για χρονικό διάστημα έως τεσσάρων μηνών και (γ) την επί πληρωμή χρησιμοποίηση ιδιωτικών δομών υγείας!

— **Σχετικά με την προστασία της υγείας των εργαζομένων** δεν υπήρξε (εκτός από κάποιες γενικές οδηγίες του ΕΟΔΥ) καμιά μέριμνα και κανένας μηχανισμός ελέγχου έστω κι αυτών των οδηγιών. Το θέμα αφέθηκε απλώς στην «καλή» θέληση της αγοράς και των επιχειρηματιών.

— **Σε δήμους, δημόσιο και ιδιωτικό τομέα** επιβλήθηκαν σε όλους τους εργαζόμενους: α) Η εξ αποστάσεως εργασία, η άδεια ειδικού σκοπού (που «τρώει» και μέρος της κανονικής άδειας), η εκ περιτροπής ή μειωμένου ωραρίου εργασία, ο ορισμός κατ' εξαίρεση προσωπικού ασφαλείας. β) Η δυνατότητα μεταφοράς των εργαζομένων, από χώρο εργασίας σε χώρο εργασίας, εντός οργανισμού του Δημοσίου, εντός ενός Δήμου ή εντός μιας ιδιωτικής επιχείρησης. Ταυτόχρονα, επέβαλαν στους Δήμους την προσωρινή και έκτακτη ανάθεση των υπηρεσιών καθαριότητας εσωτερικών/εξωτερικών χώρων και αποκομιδής απορριμμάτων σε ιδιώτες, με τη διαδικασία της απευθείας ανάθεσης καθώς και την δυνατότητα να καταργούν την πενήντημερη εργασία ή να την μεταφέρουν. **Σχετικά με την διασφάλιση των θέσεων εργασίας και του εργατικού εισοδήματος** η κυβέρνηση της ΝΔ έκανε ότι όλες οι αστικές κυβερνήσεις εδώ και 100 χρόνια κάνουν στη χώρα μας. Την «χορήγησε» όσο γίνεται πιο φειδωλά, όσο γίνεται πιο «ανούσια», σε όσο γίνεται λιγότερους. Ο στόχος της είναι να καλλιεργεί αυταπάτες, εφησυχασμό, και να διαιρεί τους εργαζόμενους σε δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, σε απασχολούμενους και άνεργους, σε οχτάωρους και τετράωρους κ.α. Έτσι, στο Δημόσιο, δεν προχώρησαν, κι αυτό μέχρι στιγμής, σε απολύσεις ή σε μείωση μισθών. Στον ιδιωτικό τομέα αντί να απαγορεύσει όλες τις απολύσεις, απαγόρευσε μόνο όσες έγιναν μετά τις 18 Μάρτη. Και όπου απαγόρευσε τις απολύσεις «ξέχασε» και να προστατέψει τις υπάρχουσες εργασιακές σχέσεις, ατομικές συμβάσεις και συνθήκες εργασίας — έτσι οι εργοδότες για το μόνο που υποχρεώνονται (κι αυτό

μόνο νομικά) είναι να διατηρούν τον ίδιο αριθμό εργαζομένων. Οι εργοδότες μπορούν να επιλέγουν το πόσες και ποιες συμβάσεις θα μετατρέψουν σε εκ περιτροπής εργασία, με μείωση ωρών και μισθών έως και 50% ή θα αναστείλουν. Ταυτόχρονα οδηγούν εκατοντάδες χιλιάδες μισθωτούς στην αποζημίωση ειδικού σκοπού, δηλαδή σε 800 ευρώ για ενάμιση μήνα ή περίπου 533 ευρώ μικτά/μήνα! Όμως την αποζημίωση ειδικού σκοπού ή το ταμείο ανεργίας δεν το παίρνουν όλοι όσοι απολύθηκαν ή έχασαν το εισόδημά τους. Πολύ περισσότερο που και τα 530 ευρώ/μήνα ή το ταμείο ανεργίας, δεν φτάνουν ούτε για τα στοιχειώδη κ.ο.κ., ενώ οι αναστολές σε δόσεις δανείων ή χρεών, μεταφέρουν στο μέλλον την πληρωμή αλλά δεν αναπληρώνουν την απώλεια εισοδήματος.

Η πραγματική κατάσταση για μισθωτούς και φτωχά λαϊκά στρώματα είναι χειρότερη από όσο δείχνουν όλα τα παραπάνω, γιατί ήδη η ελληνική κοινωνία είναι χτυπημένη από την προηγούμενη κρίση και τα 10ετή Μνημόνια. Δεκάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας χαμένες. Με επίσημα στοιχεία ΣΕΠΕ κ.λπ, από τις αρχές Μαρτίου υπάρχει αύξηση απολύσεων, «οικειοθελών αποχωρήσεων», λήξη συμβάσεων ορισμένου χρόνου και μη ανανέωσή τους, μείωση των προσλήψεων κατά 50%, σε σχέση με τον Μάρτιο του 2019 (από 202.000 σε 103.000 φέτος) και 8.040 «αλλαγές»/μετατροπές ατομικών συμβάσεων εργασίας από πλήρη σε μερική απασχόληση ή εκ περιτροπής εργασία.

Πολλές και κερδοφόρες παραγωγικές, μεταφορικές, εμπορικές επιχειρήσεις, έχουν προχωρήσει σε μειώσεις-απολύσεις, αναστολή συμβάσεων κ.λπ., και ταυτόχρονα έχουν εντατικοποιήσει σε ακραίο βαθμό την εργασία των εργαζομένων που εξακολουθούν να εργάζονται. Οι εργαζόμενοι είναι έρμαια στις ορέξεις, στους εκβιασμούς των εργοδοτών και στους αδηφάγους κανόνες της αγοράς.

Τα παραπάνω αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα συνοδεύονται και από αντιδημοκρατικά/αυταρχικά μέτρα, από περιστολή ή αναστολή ατομικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών:

α) Έως τις 30-4-2020, επιτρέπεται πλέον η πολιτική επιστράτευση και η επίταξη κατά τη διάρκεια απεργίας.

β) Η ίδια η απαγόρευση της κυκλοφορίας, απαγορεύει προσωρινά, αλλά στοχεύει και μακροπρόθεσμα, κάθε συνδικαλιστική και πολιτική δράση. Μιας που για την κυβέρνηση της ΝΔ και την αγορά, «η υπεράσπιση των στοιχειωδών εργατικών ή κοινωνικών δικαιωμάτων» δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις από την απαγόρευση κυκλοφορίας.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, πράγματι απειλούμαστε από έναν ορατό εχθρό: Την ανικανότητα και την επικινδυνότητα της ίδιας της αγοράς και της λογικής του καπιταλιστικού κέρδους. Την κυβέρνηση της ΝΔ, την όποια αντιπολίτευση ή την «ηγεία» του επίσημου συνδικαλιστικού κινήματος. Έτσι, μοναδική μας διέξοδος να κατανοήσουμε ότι εμείς είμαστε η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, εμείς λειτουργούμε την κοινωνία και την οικονομία και ότι πρώτιστη ανάγκη είναι να καλυφτούν πλήρως οι δικές μας ανθρώπινες ανάγκες και όχι οι ανάγκες της αγοράς.

■ *Τηλέμαχος Λάχανης*

Επίκαιρα...

Δολοφονική επίθεση κατά ανήλικων προσφυγόπουλων

Προφυλακιστέος στις δικαστικές φυλακές της Χίου κρίθηκε στις 6 Απρίλη ο 48χρονος από το χωριό Χαλκειός, που το απόγευμα της 1ης Απρίλη πυροβόλησε με κυνηγετική καραμπίνα και τραυμάτισε σοβαρά δύο 16χρονους Σύριους που βρισκόταν μέσα στο θερμοκήπιο του. Είχε κατηγορηθεί και στο παρελθόν για χρήση κυνηγετικού όπλου κατά διαμενόντων στον καταυλισμό του χωριού, αλλά είχε αθωωθεί.

Σύμφωνα με την αστυνομική διεύθυνση Β. Αιγαίου, κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης συνελήφθησαν στη Χίο τέσσερις ανήλικοι αλλοδαποί, με κατηγορίες απόπειρας πρόκλησης σωματικής βλάβης, κλοπής, φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και παράβασης της νομοθεσίας περί όπλων. Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτής της έρευνας, εκείνο το απόγευμα στη Χίο, οι συλληφθέντες μπήκαν σε αγρόκτημα του 48χρονου, προκάλεσαν φθορές και αφαίρεσαν οπωροκηπευτικά προϊόντα.

Η ενσωμάτωση των προσφύγων/μεταναστών στην ελληνική κοινωνία είναι απόλυτα εφικτή — αρκεί να παλέψουμε για να πληρώσει το κεφάλαιο και οι πλούσιοι, να σταματήσουμε να εκτελούμε δουλικά τις διαταγές των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των ντόπιων υπηρετών/συμμάχων τους. Έτσι μπορούμε και να ενισχύσουμε τις δικές μας γραμμές, τις ταξικές γραμμές του εργατικού κινήματος.

Νεολαία και εργαζόμενοι χρειάζεται να ορθώσουμε ένα τείχος ενάντια στους πραγματικούς-ταξικούς εχθρούς μας: τους ιμπεριαλιστές ΕΕ και ΗΠΑ, τις αστικές κυβερνήσεις και τους μεγαλοκαπιταλιστές που μας πίνουν το αίμα και μας καταδικάζουν να ζούμε σε καθεστώς αναξιοπρέπειας και εξαθλίωσης και τους φασίστες κάθε είδους, που επιτίθενται στους πιο αδύναμους. Με κοινούς αγώνες να φράξουμε τον δρόμο στον κοινωνικό κανιβαλισμό, στο μίσος του εθνικισμού και ρατσισμού, στο σκοτάδι της καταστολής και των πολέμων.

Τραγικός θάνατος εργαζομένου στον Παρνασσό

Τραγικός θάνατος εργαζομένου σημειώθηκε το μεσημέρι της Τρίτης 14 Απρίλη, στις εγκαταστάσεις του Χιονοδρομικού Κέντρου Παρνασσού, όταν διαστρωτικό όχημα καταπλάκωσε τον 53χρονο χειριστή του. Τον χειριστή, κάτοικο της Αράχοβας, εντόπισε ένας συνάδελφός του και έσπευσε να ειδοποιήσει τόσο το ΕΚΑΒ όσο και τις αστυνομικές αρχές της περιοχής. Τελικά, ο 53χρονος απεβίωσε πριν τον ερχομό του ΕΚΑΒ υποκύπτοντας στα βαριά τραύματα που του προξένησε το όχημα και διακομίσθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Λιβαδειάς, όπου διαπιστώθηκε ο θάνατός του.

Μειώσεις μισθών, συντάξεων, μείωση αφορολόγητου, κατασχέσεις σπιτιών είναι μόνο μερικά από τα αντεργατικά μέτρα τα οποία μας επιβάλλουν, πουλώντας μας φύκια για μεταξωτές κορδέλες, θέλοντας να μας κοροϊδέψουν πως «βγαίνουμε από την κρίση και τα μνημόνια και έρχεται η ανάπτυξη». Τίποτε πιο ψεύτικο από αυτό! Ο καθένας μας αντιλαμβάνεται πόσο δύσκολη είναι πλέον ακόμα και η φυσική επιβίωση των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Δεν γίνεται να αφήσουμε αυτή την εγκληματική πολιτική εις βάρος μας να συνεχιστεί. Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να την στρέψουμε εναντίον όλων των μνημονιακών, των δανειστών, των ντόπιων και ευρωπαϊών τοκογλόφων, εργοδοτών. Με μαχητικούς και δυναμικούς αγώνες, με αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές. Να επιβάλλουμε τους δικούς μας κανόνες, το δικό μας δίκιο. Το δικό των εργαζομένων!

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗ ΛΑΡΚΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!

Με 48ωρη απεργία στις 21 και 22 Απρίλη συνεχίστηκε ο αγώνας των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ, απέναντι στη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, που θέλει να ξεπουλήσει τα ορυχεία και το εργοστάσιο. Η απεργία ήταν άκρως επιτυχημένη, αφού υπήρξε καθολική συμμετοχή από τους 1200 εργαζόμενους σε όλες τις εγκαταστάσεις της εταιρείας σε Φθιώτιδα, Εύβοια, Βοιωτία, Καστοριά, Κοζάνη και Αθήνα.

Οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους ζητούν την απόσυρση της αντεργατικής ρύθμισης για τη ΛΑΡΚΟ, το σταμάτημα της εκκαθάρισης και τη χρηματοδότηση της εταιρείας προκειμένου να επαναλειτουργήσει, να εκσυγχρονιστεί και να αναπτυχθεί. Η κυβέρνηση, παρά τις αντιδράσεις των εργαζομένων αλλά και του λαού των αντίστοιχων περιοχών, ψήφισε τον Φλεβάρη νομοθετική ρύθμιση που συνοπτικά προβλέπει:

— Εγκατάσταση Ειδικού Διαχειριστή και κάλυψη των λειτουργικών δαπανών της εταιρείας μέσω μιας τελευταίας κρατικής επιχορήγησης κατά τους πρώτους μήνες της εγκατάστασής του.

— Άμεση ανάληψη πρωτοβουλιών περιστολής δαπανών από τον Ειδικό Διαχειριστή, με μείωση σειράς στοιχείων κόστους, συμπεριλαμβανομένου του μισθολογικού κόστους κατά 25% μεσοσταθμικά,

— Fast-track διαδικασία διαιτησίας για την επίλυση των ιδιοκτησιακών διαφορών της εταιρείας με το Ελληνικό Δημόσιο (καθώς υπάρχει διαφορά όσον αφορά το ιδιοκτησιακό καθεστώς του Μεταλλευτικού Συγκροτήματος της Λάρυμνας). Αυτό αποτελεί προαπαιτούμενο για να ξεκαθαριστούν τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας και κατ'επέκταση να ξεκινήσει ο σχεδιασμός των αγωνιστικών διαδικασιών για τη διάθεση του ενεργητικού.

— Ταχεία διαδικασία διεθνούς πλειοδοτικού διαγωνισμού για το σύνολο ή και για μέρος του ενεργητικού (εργοστάσιο και ορυχείο Λάρυμνας, ορυχεία Καστοριάς και Εύβοιας), με βάση το αποτέλεσμα της διαιτησίας και το πνεύμα των αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης του 2014.

— Ολοκλήρωση της διαδικασίας εντός 12 μηνών από την εγκατάσταση του Διαχειριστή, με δυνατότητα μίας εξαμήνης παράτασης με κοινή υπουργική απόφαση των υπουργών Οικονομικών και Περιβάλλοντος.

— Υποχρεωτική κατάθεση αίτησης πτώχευσης, εφόσον δεν έχει μεταβιβαστεί στο διάστημα αυτό το 75% του ενεργητικού της εταιρείας.

Επί της ουσίας, ο αρμόδιος υπουργός Κωστής Χατζηδάκης και η κυβέρνηση της ΝΔ θέτουν την επιχείρηση σε καθεστώς εκκαθάρισης εν λειτουργία. Δηλαδή, η εταιρεία μπαίνει σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης και παράλληλα προχωρά η άμεση προκήρυξη διαγωνισμού για το ξεπούλημα έναντι πινακίου φακής του εργοστασίου και των ορυχείων εντός 12μήνου.

Άμεση απάντηση των εργαζομένων και συνέχιση του αγώνα

Η κυβέρνηση και ο ειδικός εκκαθαριστής άφησαν απλήρωτους τους εργαζόμενους τις γιορτές, δίχως την καταβολή της εξόφλησης της μισθοδοσίας του Μάρτη και δίχως το Δώρο Πάσχα, ενώ ο ειδικός εκκαθαριστής έχει ανακοινώσει σχέδιο περικοπών μισθών και επιδομάτων. Παράλληλα, κυβέρνηση και ειδικός εκκαθαριστής θέλουν να επιβάλουν πλήρη κατάργηση των Δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων, του επιδόματος αδειας και του πριμ παραγωγικότητας. Μεθοδεύουν επίσης οριζόντια περικοπή κατά 25% του ανθυγιεινού επιδόματος, του

επιδόματος γάμου, της προσαύξησης του νυχτερινού μεροκάματου και των εργασιμων αργιών. Το σχέδιο περιλαμβάνει επίσης ποσοστιαία μείωση των μεικτών αποδοχών που θα προκύψουν μετά την κατάργηση των επιδομάτων.

Την επομένη της 48ωρης απεργίας ήταν προγραμματισμένη νέα συνάντηση με τον ειδικό εκκαθαριστή, ενώ αμέσως μετά θα συνεδρίαζαν οι εργαζόμενοι, ώστε να αποφασίσουν ποια στάση θα κρατήσουν στη συνέχεια αλλά και τις μορφές κλιμάκωσης του αγώνα.

Οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις από τον Γενάρη (συλλαλητήριο στην Αθήνα, 24ωρη απεργία, στάσεις εργασίας κτλ), απαιτούν:

— Κρατική χρηματοδότηση για να διασφαλιστεί η μέχρι σήμερα καθετοποιημένη επεξεργασία των νικελιούχων μεταλλευμάτων. Να διασφαλιστεί η ενιαία λειτουργία μεταλλείων και εργοστασίου της ΛΑΡΚΟ και ο παραγωγικός της χαρακτήρας.

— Χρηματοδότηση, με ευθύνη, σχεδιασμό και έλεγχο από το κράτος, για τον εκσυγχρονισμό και παραπέρα ανάπτυξη της ΛΑΡΚΟ, σύμφωνα με τις δυνατότητες που έχει, και για την κατασκευή μονάδας ανοξείδωτου χάλυβα, που θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

— Διασφάλιση της συνέχισης της λειτουργίας της ΛΑΡΚΟ, όλων των θέσεων εργασίας και των κεκτημένων των εργαζομένων, με υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας και κατάργηση του σκλαβοπάζαρου των εργολαβιών.

— Θεσμοθέτηση ουσιαστικών μέτρων ασφαλείας στην εργασία για να μην υπάρξουν άλλα θύματα (80 νεκροί στις βάρδιες, εκατοντάδες θάνατοι από επαγγελματικές ασθένειες, εκατοντάδες σο-

βαρά εργατικά ατυχήματα και μόνιμες αναπηρίες).

Οι 1200 περίπου μόνιμοι εργαζόμενοι μαζί με τους 400 εργολαβικούς είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με κλιμάκωση των κινητοποιήσεών τους και μέχρι να ικανοποιηθούν όλα τους τα αιτήματα. Μάλιστα οι εργαζόμενοι έχουν δώσει σκληρούς αγώνες και στο παρελθόν, με πιο χαρακτηριστικούς αυτούς του 1977, του 1979, του 1986 κ.ά.

Στο πλευρό των εργαζομένων βρίσκονται σωματεία, ομοσπονδίες, εργατικές συλλογικότητες αλλά και οι τοπικές κοινωνίες. Γύρω από τη ΛΑΡΚΟ απασχολούνται άμεσα ή έμμεσα 15.000 εργαζόμενοι και πολλές επιχειρήσεις, δηλαδή η ΛΑΡΚΟ είναι ένας πραγματικός πνεύμονας της οικονομίας, ειδικά στην επαρχία, όπου το πρόβλημα της ανεργίας είναι οξύ.

Αυτή την περίοδο, με την οικονομία να μπαίνει σε πολύ βαθιά ύφεση με τρομακτικές συνέπειες, είναι χρέος για όλους τους εργαζόμενους με τους αγώνες μας, τη συλλογική μας δράση και αλληλεγγύη, να ανατρέψουμε τα σχέδια της άθλιας κυβέρνησης για περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεις (ΛΑΡΚΟ, ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΕΛΤΑ, ΕΛΒΟ κτλ), να υπερασπίσουμε κάθε θέση εργασίας και τα εργασιακά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα.

■ Νίκος Κτενάς

Alpha TV: Πανδημία αντεργατικών μέτρων

Την πανδημία του κορονοϊού και το άνοιγμα του ασκού του αιώλου με σωρεία αντεργατικών ΠΝΠ από την κυβέρνηση, θέλουν να εκμεταλλευτούν και οι κρατικοδίαιτοι καναλάρχες, καθώς τους έχει ανοίξει η όρεξη για ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων και ακόμα περισσότερα κέρδη.

Ενώ μπούκωσαν με κρατικό χρήμα μέσω της διαφήμισης «μένουμε σπίτι» (11 εκ. ευρώ), φοροελαφρύνσεις και εισφοροελαφρύνσεις, απαλλαγή από την δόση για τις άδειες (21 εκ. ευρώ) αλλά και «μαύρες» διαφημίσεις των ιδιωτικών υπηρεσιών υγείας μέσω των ρεπορτάζ, επικαλούνται την υγειονομική κρίση ώστε να χτυπήσουν τους εργαζόμενους του κλάδου.

Την αρχή έκανε η εργοδοσία του τηλεοπτικού σταθμού Alpha TV, η οποία ενώ πριν από λίγο καιρό ανέστειλε τις συμβάσεις των εργαζομένων της, πλέον ανακαλύπτει ελλείψεις σε προσωπικό και αδυναμία κάλυψης των βαρδιών ώστε να επιβάλλει μεγαλύτερη εντατικοποίηση της εργασίας των τεχνικών του τηλεοπτικού σταθμού ζητώντας τους να καλύψουν ρεπορτάζ ως μονομελή συνεργεία με ταυτόχρονη λήψη εικόνας και ήχου.

Όλα αυτά βέβαια υπό τους εκβιασμούς και τις απειλές για άμεση απόλυση και μάλιστα χωρίς αποζημίωση.

Εκτός από τη συγκεκριμένη επίθεση στους τεχνικούς τους σταθμούς, αρκετές είναι και οι παραβιάσεις των υγειονομικών μέτρων που πρέπει να τηρούνται στους χώρους εργασίας. Αφού, λόγω των «αναγκών» του τηλεοπτικού σταθμού, συγχρωτίζονται πάνω από δέκα εργαζόμενοι (δημοσιογράφοι και τεχνικοί) στα 30 τετραγωνικά των control ή 3 και 4 στα κλουβιά των μοντάζ, με τα ελάχιστα μέσα προστασίας. Οι κίνδυνοι για την υγεία τους σε τέτοιες συνθήκες «χτυπούν κόκκινο». Αυτή είναι η γενική εικόνα λίγο-πολύ σε όλες τις επιχειρήσεις ΜΜΕ – έντυπες και ηλεκτρονικές – με αναστολές συμβάσεων, εκ περιτροπής εργασία, με μειώσεις μισθών, τηλεργασία, με εντατικοποίηση και παραβίαση δικαιωμάτων, απολύσεις, εκβιασμούς, τρομοκρατία.

Ενώ, οι εργοδοσίες σε Alpha, Star και Opep προχώρησαν και στην καταβολή του μισού δώρου Πάσχα διότι οι επιχειρήσεις έχουν μπει στους ΚΑΔ (κλάδοι που πλήττονται από την εξάπλωση του κορονοϊού), το γεγονός βέβαια πως οι καναλάρχες είναι μεγαλομέτοχοι σε επιχειρηματικούς ομίλους με ποικίλες οι-

κονομικές δραστηριότητες και τεράστια κέρδη, φαίνεται πως δεν είναι αρκεί ώστε να υποχρεωθούν στην ακεραία καταβολή του δώρου.

Παρόλες τις δυσμενείς συνθήκες, οι εργαζόμενοι στον Alpha δεν δέχτηκαν τις αυθαιρεσίες της εργοδοσίας με σταυρωμένα τα χέρια και πραγματοποίησαν δύο επιτυχημένες στάσεις εργασίας (14-15/4), που είχαν την καθολική στήριξη των εργαζομένων της επιχείρησης. Η αντίδραση της διοίκησης ήταν να οργανώσει ομάδα απεργοσπαστών ώστε να βγει το δελτίο ειδήσεων, ενώ προσπάθησε να απαγορεύσει την είσοδο στους εργαζόμενους στο χώρο εργασίας τους μετά την λήξη της στάσης, τέλος ξεκίνησε την αποστολή κατάπτυστων e-mail προς τους εργαζόμενους με τα οποία κατηγορούσε και απειλούσε όποιον συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, οι τραγελαφικές κατηγορίες αφορούσαν, ανάμεσα σε άλλα, την μη τήρηση των αποστάσεων μεταξύ των εργαζομένων στην συγκέντρωση έξω από το κτήριο (μάλλον ήταν η μόνη περίπτωση τήρησης των μέτρων στον συγκεκριμένο εργασιακό χώρο), έφτασε μάλιστα μέχρι και στο σημείο να υποκαταστήσει τα δικαστήρια κηρύσσοντας την απεργία ως παράνομη και καταχρη-

στική. Υπό το βάρος των πετυχημένων κινητοποιήσεων αλλά και την στήριξη τους από το σύνολο των εργαζομένων του σταθμού, η εργοδοσία αναγκάστηκε να μπει σε διαδικασία συζητήσεων με τους εργαζόμενους.

Ο αγώνας των εργαζομένων στον Alpha, ειδικά κάτω από τις συνθήκες που πραγματοποιήθηκε, αποτελεί σημαντικό παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους που αντιμετωπίζουν καθημερινά την εργοδοτική αυθαιρεσία, η οποία γιγαντώνεται κάθε μέρα με τις ευλογίες της κυβέρνησης της ΝΔ. Είναι επιτακτική ανάγκη οι εργαζόμενοι να γυρίσουν την πλάτη στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες που στοιχίζονται πίσω από τις πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων και τις εντολές των αφεντικών και να δημιουργήσουμε παντού εστίες αντίστασης και προστασίας τόσο από την πανδημία του κορονοϊού αλλά και από τις εργοδοτικές επιθέσεις.

Να διεκδικήσουμε παντού και μέχρι την νίκη μαζικά τεστ για όλο το λαό, να τηρούνται όλα τα μέτρα προστασίας των εργαζομένων από την πανδημία, να παρέρχονται τα απαραίτητα ΜΑΠ (μάσκες, γάντια κλπ), να μην προχωρήσουν οι εργοδότες σε αύξηση της εντατικοποίησης της εργασίας, να παρέρχονται πίσω όλες οι απολύσεις και οι κατάπτυστες αντεργατικές ΠΝΠ και να καταβληθούν άμεσα δεδουλευμένα και δώρο Πάσχα.

Π.Ε.Ν.Ε.Ν: Αγώνες ενάντια στην πανδημία και τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου

Σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις προχώρησε η ΠΕΝΕΝ (Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού). Με την έκρηξη της πανδημίας και τις οικονομικές κρίσης ο κλάδος, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι, δέχτηκε φοβερές επιθέσεις στα δικαιώματά του. Αρχικά είχε να αντιμετωπίσει την υγειονομική κρίση και τη δολοφονική πολιτική της Κυβέρνησης και εργοδοτών στα πλοία «SUPER FAST XI» και κυρίως στο πλοίο «Ελευθέριος Βενιζέλος». Η Κυβέρνηση είχε αφήσει από 21/3 στη ράδα του λιμανιού του Πειραιά τους εργαζόμενους στο πλοίο Ελευθέριος Βενιζέλος στη μοίρα τους. Οι λιμενικές αρχές καθυστέρησαν επικίνδυνα την πρόσδεση του πλοίου επί 4 μέρες και επί 17 μέρες κράτησαν το πλήρωμα εν πλω και στο έλεος της πανδημίας. Αποτέλεσμα να επιβαίνουν 120 επιβεβαιωμένα κρούσματα σε σύνολο 382 ατόμων ενώ το πλοίο είχε σοβαρές ελλείψεις σε καύσιμα αλλά και σε βασικά είδη: νερό, τρόφιμα κ.λπ. Με ευθύνη της Κυβέρνησης η εξάπλωση του ιού ήταν ραγδαία. Η ΠΕΝΕΝ κατάφερε να αναδείξει την εγκληματική πολιτική της Κυβέρνησης και με πολύμορφες κινητοποιήσεις την ανάγκασε να επιτρέψει το δέσιμο του πλοίου στο λιμάνι του Πειραιά. Στις 2/4 ήταν τέτοια η γελοιότητα της Κυβέρνησης που αποφάσισε να μετατρέψει το πλοίο σε «σανατόριο» εγκαταλείποντας τους νοσούντες στη μοίρα τους. Αρχικά το πλοίο ναυλώθηκε με προορισμό την Ισπανία, όπου τελικά δεν έφτασε λόγω των έκτακτων μέτρων που πάρθηκαν για τον κορωνοϊό και έτσι επέστρεψε στην Ελλάδα.

Παρά το ότι το πλοίο ανήκει σε ελληνική πλοιοκτήτρια εταιρεία και έχει ελληνική σημαία, η κυβέρνηση το έκανε «μπαλάκι» μεταξύ χωρών, προκειμένου να αποφύγει την ευθύνη για την περιθάλψη και την προστασία των εργαζομένων. Έτσι κατέληξαν με θράσος στην απόφαση το πλοίο να προσδέσει στον Πειραιά και να μετατραπεί σε νοσοκομείο. Η κυβέρνηση έκανε ξεκάθαρο πως η πολιτική της είναι να μετατρέψει σε «ομήρους» τους ναυτεργάτες και να παρατείνει τον εγκλωβισμό τους στο πλοίο συνεχίζοντας έτσι την δολοφονική πολιτική που ακολουθεί μέχρι σήμερα ενάντια σε εργαζόμενους και λαϊκά στρώματα. Ευτυχώς που η παρέμβαση της ΠΕΝΕΝ ανέδειξε το γεγονός και δεν θρηνήσαμε θύματα.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι εργαζόμενοι χρειάστηκε να κινητοποιηθούν μέσα στην πανδημία και για την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων τους. Μια σειρά από πλοία «ΠΡΕΒΕΛΗΣ», «ΚΥΔΩΝ ΠΑΛΑΣ», «ΚΡΗΤΗ II», «AQUA JEWEL» δεν κατέβαλαν το Δώρο Πάσχα στους εργαζόμενους. Όπως κατήγγειλε η ΠΕΝΕΝ «Οι εφοπλιστές της Ακτοπλοίας, οι οποίοι όπως αποκαλύψαμε εν μέσω πανδημίας ενισχύονται γενναιόδωρα από την κυβέρνηση με πακτωλό εκατομμυρίων ευρώ και ταυτόχρονα το νομοθετικό πλαίσιο στο ελάχιστο δεν κατοχυρώνει τα πιο στοιχειώδη ναυτεργατικά

δικαιώματα που έχουν συνθλιβεί, συνεχίζουν την αυθαιρεσία τους απέναντι στους Ναυτεργάτες έχοντας την σιωπηρή αποδοχή του ΥΕΝ και των υπηρεσιών του.» Προχώρησαν σε κινητοποιήσεις και δεν άφησαν όποιο πλοίο δεν κατέβαλε το Δώρο Πάσχα να εκτελέσει δρομολόγιο. Προχώρησε σε κινητοποιήσεις μέσα στην Μεγάλη Εβδομάδα. Το ίδιο περίπου διάστημα προχώρησαν σε κινητοποιήσεις απαιτώντας να μην πραγματοποιηθεί καμιά απόλυση Ναυτεργάτη από την επιβατηγό «Ναυτιλία», όπως είχε αναγγείλει η διοίκηση του.

Η ΠΕΝΕΝ συμμετείχε ακόμη στις κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία και προχώρησε σε παραστάσεις διαμαρτυρίας στο Υπουργείο ενάντια στις ΠΝΠ της Κυβέρνησης, πραγματοποίησε σύσκεψη σωματείων για την κινητοποίηση της εργατικής πρωτομαγιάς. Η ΠΕΝΕΝ είναι ένα σωματείο που αγωνίζεται στην πράξη για τα δικαιώματα των εργαζομένων κάτι που μέσα στην κρίση που επικρατεί στο Συνδικαλιστικό Κίνημα έχει γίνει σπάνιο. Ταυτόχρονα προσπαθεί να δημιουργήσει, με δική της πρωτοβουλία, μια τάση με άλλα Σωματεία ώστε να δημιουργηθεί ένας αγωνιστικός πόλος μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Χρειάζεται όμως προσοχή, καθώς οι προσπάθειες αυτές και η συνεργασία με την αποτυχημένη συνταγή του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων μπορεί να δημιουργήσει αδιέξοδα. Ο Συντονισμός αυτός έχει βρεθεί σε αδιέξοδα που στην καλύτερη περίπτωση αδιαφορούν ή υποτιμούν την κρισιμότητα της πάλης για την ενότητα του εργατικού κινήματος ακολουθώντας την δική τους μικροκομματική ατζέντα (απεργίες χωρίς συμμετοχή των εργαζομένων, ακολουθητικός ρόλος στην πολιτική του ΠΑΜΕ κ.λπ.) Με την πολιτική που ακολουθούν ενισχύουν και γίνονται μέρος του προβλήματος του συνδικαλιστικού κινήματος. Η ΠΕΝΕΝ πάνω στην προσπάθεια της να ανασυγκροτήσει το συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα των αδιεξόδων αυτών.

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα βρίσκεται σε μία βαθιά και σύνθετη κρίση: εγκλωβισμένο στην αποσύνθεση των οργανωμένων μορφών του, στην βαθιά κρίση των συνδικαλιστικών ηγεσιών του, στον κατακερματισμό και την αποδιοργάνωση των κινητοποιήσεων του και στις βαθιές αλλαγές που έχουν πραγματοποιηθεί στην σύνθεση και την συνείδηση της εργατικής τάξης.

Η ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος αποτελεί απαραίτητο όρο για την ενίσχυση της συνείδησης των εργαζομένων, για το ξέσπασμα νέων αγώνων, συνολικά για την αντιμετώπιση αυτής της διαλυτικής κατάστασης και πρώτα απ' όλα της απίστευτης σκληρότητας επίθεσης του κεφαλαίου. Εκτιμώντας λοιπόν όλα αυτά, το πρώτο καθήκον στο οποίο μεταφράζεται η αναγκαιότητα ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος είναι –χωρίς μικρομεγαλισμούς– η **οργανωτική και πολιτική ενίσχυση των δυνάμεων της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς**, που σημαίνει κατ' αρχήν στρατολογήσεις νέων ανθρώπων στους αγώνες και στο κίνημα, για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε και τους απαραίτητους όρους για την συνδικαλιστική και πολιτική «δουλειά» που χρειάζεται να κάνουμε στο επόμενο δύσκολο διάστημα.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Mustafa Koçak - Άλλη μια πολιτική δολοφονία του καθεστώτος Ερντογαν

Συνεχίζεται στην Τουρκία η εξόντωση των πολιτικών κρατούμενων και αντιφρονούντων. Λίγες μέρες μετά τη δολοφονία της Helin Bölek (τραγουδίστρια του συγκροτήματος Yorum που η κυβέρνηση επικήρυξε ως τρομοκράτες) η οποία κατέληξε μετά από 388 ημέρες απεργία πείνας, ο 28χρονος πολιτικός κρατούμενος Mustafa Koçak (Μ.Κ.) οδηγήθηκε στο θάνατο κατά την 297η μέρα απεργία πείνας στις τουρκικές φυλακές ζητώντας μια δίκαιη δίκη.

Ο Μ.Κ. οδηγήθηκε στο δικαστήριο με ψευδείς κατηγορίες. Το δικαστήριο του υπέβαλε ποινή ισόβιας κάθειρξης σε μια δίκη παρωδία. Καταδικάστηκε ως υπαίτιος για την αγορά και τροφοδότηση όπλων στην ομηρία του Γενικού Εισαγγελέα Mehmet Selim Kiraz (εισαγγελέας στην υπόθεση του 15χρονου Berkin Elvan, που δολοφονήθηκε από την τουρκική αστυνομία στις διαδηλώσεις του 2013).

Ο Kiraz είχε απαχθεί από το ΔΗΚΡ-С ως πίεση στη τουρκική αστυνομία για να αποκαλύψει τα ονόματα των δολοφόνων του μικρού Berkin Elvan. Ο εισαγγελέας τελικά δολοφονήθηκε από τις ίδιες τις αστυνομικές δυνάμεις ύστερα από φωτιά που έβαλαν για να εισβάλουν στον χώρο που κρατούνταν. Και ενώ η αστυνομία επέλεξε να θυσιάσει τον εισαγγελέα προκειμένου να μην αποκαλύψει ποιοι σκότωσαν τον Berkin, συνέχισε τις διώξεις για να καλύψει τα εγκλήματα του καθεστώτος Ερντογαν.

Η κατηγορία ότι ο Μ.Κ. ήταν μέλος του ΔΗΚΡ-С βασίστηκε αποκλειστικά σε ψευδείς κατηγορίες ενός πληροφοριοδότη της αστυνομίας, ο οποίος ευθύνεται και για την φυλάκιση 346 ανθρώπων σχετιζόμενων με αντικυβερνητικές διαδηλώσεις.

Προσχηματικά λόγω της απαγόρευσης κυκλοφορίας που βρίσκεται σε ισχύ στη Τουρκία λόγω κορωνοϊού, επιτράπηκε μόνο στο στενό οικογενειακό κύκλο να παρευρεθεί στη κηδεία του Μ.Κ. Η αστυνομία δεν δίστασε να πολιορκήσει την περιοχή και να κλείσει τους δρόμους απαγορεύοντας την είσοδο στους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί για να τιμήσουν τον Μ.Κ. και προέβη σε συλλήψεις και επιβολή προστίμων. Μετά τη κηδεία, η αστυνομική καταστολή συνεχίστηκε προπηλακίζοντας τον κόσμο που ακολούθησε τη σορό του νεκρού στο κοιμητήριο, ενώ μέλη της οικογένειας του δέχθηκαν επίθεση από θωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας!

Αξιοσημείωτο είναι ότι ενώ το τουρκικό κράτος αποφάσισε να δώσει αμνηστία στο 1/3 των φυλακισμένων της χώρας ώστε να αποσυμφορήσει τις φυλακές εν μέσω πανδημίας εξείρεσε τους χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους.

Φυλακισμένος στις φυλακές ειδικού σκοπού, ο Μ.Κ. χρησιμοποίησε το μοναδικό μέσο που του είχε απομείνει για να ακουστούν τα αιτήματά του, για να αντισταθεί στις πολιτικές που δολοφονούν χιλιάδες αγωνιστές, οι οποίοι παλεύουν ενάντια στην απάνθρωπη καταστολή και φίμωση που εφαρμόζει το καθεστώς στην Τουρκία.

Τα κύρια αιτήματά του ήταν: κλείσιμο όλων των ειδικών δικαστηρίων για τους πολιτικούς κρατούμενους, κατάργηση των νόμων που αναγνωρίζουν καταθέσεις καταδοτών, να γίνει έρευνα και να τιμωρηθούν οι βασανιστές αστυνομικοί της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, να ακυρωθεί η παράνομη ποινή με την οποία τον καταδίκασαν, να γίνει από την αρχή νόμιμο δικαστήριο για την υπόθεσή του και να σταματήσουν οι άδικες, παράνομες αποφάσεις εις βάρος του και εις βάρος όλου του λαού.

Ενάντια στο τουρκικό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που καταλύει κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και πολιτική ελευθερία, σε Ελλάδα και Τουρκία να χτίσουμε ένα κίνημα αλληλεγγύης ενάντια στην εξόντωση των αγωνιστών και την κρατική καταστολή. Οι φωνές των νεκρών πια αγωνιστών αλλά και χιλιάδων άλλων πολιτικών κρατούμενων και αγωνιστών μέσα και έξω από τις φυλακές μας αφορούν όλους. Είναι φωνές που υψώνονται ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και την άγρια ταξική εκμετάλλευση. Ενάντια στον πόλεμο που εξαπολύουν κυβερνήσεις και καπιταλιστές ενάντια στους εργαζόμενους και τους λαούς, χρειάζεται να απαντήσουμε με τον δικό μας ταξικό πόλεμο για μια κοινωνία δικαιοσύνης και ισότητας.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Να αποσυρθεί τώρα το πολυνομοσχέδιο - Λαιμητόμος!

Εν μέσω καραντίνας, κλειστών σχολείων-πανεπιστημίων και διακοπών του Πάσχα, το υπουργείο Παιδείας καταθέτει πολυνομοσχέδιο-λαιμητόμο για τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών, τα μορφωτικά δικαιώματα μαθητών-φοιτητών και τον δημόσιο δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Κυβέρνηση και υπουργείο εκμεταλλεύονται την καραντίνα για να περάσουν στα μουλχτά νομοσχέδια που είχαν αποφασίσει να ψηφίσουν και πριν τον κορονοϊό, γνωρίζοντας ότι προκαλούν σφοδρές αντιδράσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας. Με περίσσιο πολιτικό αμοραλισμό, θεωρούν ότι τώρα θα έχουν λιγότερες αντιδράσεις από μαθητές, γονείς, φοιτητές και εκπαιδευτικούς, και για αυτό επιτίθενται.

Από την αρχή της καραντίνας και της αντιδημοκρατικής απαγόρευσης κυκλοφορίας, στόχος των μέτρων τους δεν ήταν μόνο η υγειονομική προστασία του πληθυσμού, αλλά κυρίως τα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα, οι κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Επιχειρούν να ολοκληρώσουν τα μνημόνια και την άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεσή τους. Όπως στους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, έτσι και στη δημόσια εκπαίδευση θέλουν να φορτώσουν στους εκπαιδευτικούς, μαθητές και φοιτητές τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης, που προϋπήρχε και επιδεινώθηκε από τον κορονοϊό.

Το πολυνομοσχέδιο προβλέπει:

- 1) Αλλαγές στο σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ, με μείωση εισακτέων και μετεγγραφών, βάση του 10, μείωση των ομάδων προσανατολισμού από 4 σε 3.
- 2) Επαναφορά της Τράπεζας Θεμάτων σε όλες τις τάξεις του Λυκείου (που είχε εφαρμοστεί το 2013-14, με οδυνηρά για μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς αποτελέσματα).

3) Βάση του 10 και αύξηση των γραπτών εξεταζόμενων μαθημάτων στις προαγωγικές εξετάσεις όλων των τάξεων Γυμνασίου και Λυκείου.

4) Επαναφορά σκληρών αυταρχικών μέτρων (πολυήμερων αποβολών και αναγραφή της διαγωγής στα απολυτήρια) για τους μαθητές.

5) Εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση σχολικών μονάδων από τον Σεπτέμβριο του 2020, με βάση και τις επιδόσεις των μαθητών και στόχο την κατηγοριοποίηση των σχολείων.

6) Αξιολόγηση των εκπαιδευτικών από το σχολικό έτος 2021-22, βάσει επερχόμενου Προεδρικού Διατάγματος.

7) Ποινές διετούς και τριετούς αποκλεισμού για τους αναπληρωτές που αδυνατούν να αναλάβουν υπηρεσία στα σχολεία!

8) Καθιέρωση στα ημερήσια ΕΠΑΛ ηλικιακού ορίου στα 17 χρόνια στις εγγραφές, που θα οδηγήσει σε τρομακτική συρρίκνωση του μαθητικού πληθυσμού τους (το 33% των μαθητών ΕΠΑΛ είναι άνω των 17 ετών).

9) Πλαίσιο λειτουργίας και ίδρυση νέων Πειραματικών και Πρότυπων Σχολείων (αυξάνονται τα πρότυπα - σχολεία αριστείας με περισσότερες εξετάσεις εισαγωγής για τους μαθητές και σκληρή αξιολόγηση χωρίς οργανικές θέσεις για τους εκπαιδευτικούς).

10) Αντιδραστικές αλλαγές με νέες θεματικές ενότητες και «εργαστήρια δεξιοτήτων» στο Νηπιαγωγείο, Δημοτικό και Γυμνάσιο.

11) Αύξηση του αριθμού των μαθητών σε 26 ανά τμήμα στα δημοτικά.

12) Ίδρυση ξενόγλωσσων τμημάτων στα Πανεπιστήμια με δίδακτρα κ.ά.

Βασικοί στόχοι του υπουργείου είναι να εντύνει τους ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, να εξοικονομήσει

προσωπικό, να απαλλάξει όσο το δυνατόν περισσότερο το κράτος από τις δαπάνες για την παιδεία και να ανοίξει μια τεράστια αγορά εκπαιδευτικών υπηρεσιών για τους ιδιώτες. Έτσι, ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των μαθητών θα πεταχτεί εκτός Γενικού και Επαγγελματικού Λυκείου (όπως άλλωστε ζητούν ΕΕ, ΟΟΣΑ και ΣΕΒ) για να κατευθυνθεί προς μεταγυμνασιακές σχολές φτηνής κατάρτισης και μαθητείας (που είναι υπό ιδρυση) ή να οδηγηθεί στην πλήρη εγκατάλειψη του σχολείου.

Με την αξιολόγηση των σχολείων επιδιώκουν τη δημιουργία αυτόνομων σχολικών μονάδων, οικονομικά, διοικητικά και σε επίπεδο αναλυτικών προγραμμάτων, που θα λειτουργούν σαν επιχειρήσεις, θα βρίσκουν «πόρους» για την επιβίωσή τους (χορηγούς, δίδακτρα κ.ά.) και θα προσελκύουν μαθητές-πελάτες (εκπαιδευτικό κουπόνι). Θα δημιουργηθεί μια τεράστια αγορά, όπου ο γονιός-πελάτης θα είναι ατομικά υπεύθυνος να αγοράζει για το παιδί του τόσες εκπαιδευτικές υπηρεσίες όσες αντέχει η τσέπη του. Δηλαδή, πλήρης ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου. Μια πρόγνωση του τι σημαίνει «αυτονομία» και «ευελιξία» των σχολικών μονάδων πήραμε την περίοδο της πανδημίας, όπου το υπουργείο πολύ απλά καλούσε το... κάθε σχολείο και τους εκπαιδευτικούς του να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα των κλειστών σχολείων μόνοι τους! Το κράτος θα είναι ανύπαρκτο, απλώς θα ασκεί πίεσεις και θα «αξιολογεί» την πορεία εφαρμογής της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης ή των όποιων άλλων μέτρων παίρνει κάθε σχολείο ξεχωριστά. Ο στόχος είναι αφενός η απαλλαγή του κράτους από τη συνταγματικά κατοχυρωμένη χρηματοδότηση των σχολείων και από την υποχρέωση να παρέχει σε όλους τους μαθητές το ίδιο επίπεδο γνώσεων, αφετέρου η επιβολή διδάκτρων

και η δημιουργία πεδίου κερδοφορίας για τους επιχειρηματίες.

Η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα αφορά το κατά πόσον εφαρμόζουμε αυτές τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης, που σε συνδυασμό με όλα τα μέτρα εξοικονόμησης προσωπικού θα οδηγήσουν σε εκπαιδευτικούς-λάστιχο (σε 3-4 σχολεία) και εν τέλει σε απολύσεις. Η εξ αποστάσεως «εκπαίδευση», που υποτίθεται βοηθά την «εκπαιδευτική διαδικασία» την περίοδο της πανδημίας, θα χρησιμοποιηθεί για εξοικονόμηση χρημάτων, με μαζικές καταργήσεις σχολείων και απολύσεις εκπαιδευτικών σε απομακρυσμένες περιοχές, όπως προτείνει ο ΟΟΣΑ. Επίσης, είναι ένα ακόμα εργαλείο για την ατομική αξιολόγηση, στα χέρια συντονιστών, διευθυντών, προϊσταμένων κ.τ.λ., αφού επιτρέπει σε όλους αυτούς να παρακολουθούν τα ηλεκτρονικά μαθήματά μας. Τέλος, οι αλλαγές στο περιεχόμενο της εκπαίδευσης έχουν στόχο την αντικατάσταση της μετάδοσης στέρεης επιστημονικής γνώσης από χρηστικές δεξιότητες.

► **Να ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ τώρα το αντιεκπαιδευτικό πολυνομοσχέδιο-λαιμητόμος**

► **Καλούμε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ να κηρύξουν τώρα Απεργία - Αποχή από κάθε διαδικασία αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και αυτοαξιολόγησης/αξιολόγησης των σχολικών μονάδων, συντασσόμενες με τις αποφάσεις των 77 εκπαιδευτικών σωματείων.**

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

τηλ. 2310265730, e-mail:
antepithesi_ekp@hotmail.com

ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΩΡΑ ΤΟ ΠΟΛΥΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΚΕΡΑΜΕΩΣ!

Η κυβέρνηση, από την αρχή της καραντίνας και με την χουντικού τύπου απαγόρευση κυκλοφορίας, επιβάλλει μέτρα με στόχο όχι τόσο την υγειονομική προστασία του πληθυσμού αλλά κυρίως την κατάργηση των δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας. Την ώρα που βιώνουμε μια ανεπανάληπτη αγωνία σε παγκόσμιο επίπεδο για την εξάλειψη του κορονοϊού που φέρνει θανάτους αλλά και χειροτερεύει την κρίση που έτσι κι αλλιώς υπήρχε, την ώρα που κάνουμε υπομονή, παρά το γεγονός ότι ρίχνουν πάνω μας όλη την ευθύνη, για να προστατεύσουμε όχι μόνο εμάς αλλά κυρίως τους γύρω μας και ιδιαίτερα τις ευπαθείς ομάδες, η κυβέρνηση έχει βρει ευκαιρία και ενισχύει τα αφεντικά και τους πλούσιους με κάθε τρόπο και επιχειρεί να φορτώσει την κρίση τους στις δικές μας πλάτες. Τώρα επιχειρούν μια λυσσασμένη επίθεση ενάντια στο δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, τα δικαιώματα των μαθητών, των φοιτητών και των καθηγητών.

Η κυβέρνηση και η Κεραμέως επέλεξαν να κατεβάσουν το νομοσχέδιο που αφορά τα σχολεία αλλά και τα πανεπιστήμια μέσα στην περίοδο απαγόρευσης κυκλοφορίας δείχνοντας πόσο δειλοί, ύπουλοι και επικίνδυνοι είναι. Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει:

- Καθιέρωση των προαγωγικών εξετάσεων σε κάθε τάξη του Λυκείου με Τράπεζα Θεμάτων και βάση του 10 από το Γυμνάσιο έτσι ώστε όσοι δεν «τραβάνε» - δηλαδή δεν έχουν ένα σκαμμό λεφτά για φροντιστήρια - να μην συνεχίζουν μέχρι την Γ' τάξη για να πάρουν το απολυτήριο. Όσοι έχουν την δυνατότητα θα πληρώνουν ατελείωτες ώρες στα φροντιστήρια και θα προετοιμάζονται να πληρώνουν δίδακτρα όταν και αν μετά από μια σειρά εξετάσεων περάσουν στο πανεπιστήμιο.

- Καθιέρωση στα ημερήσια ΕΠΑΛ ηλικιακού ορίου στα 17 χρόνια στις εγγραφές, που θα οδηγήσει σε τρομακτική συρρίκνωση του μαθητικού πληθυσμού (το 33% των μαθητών των ΕΠΑΛ είναι άνω των 17 ετών).

- Μεγαλύτερη «ελευθερία» στις σχολικές μονάδες και στα προγράμματα σπουδών που θα εμπεριέχουν και νέες θεματικές όπως η «επιχειρηματικότητα» και ο «εθελοντισμός» και το κάθε μάθημα θα επικεντρώνει στην απόκτηση δεξιοτήτων έτσι ώστε το σχολείο να μην καλλιεργεί την γενική και σφαιρική γνώση αλλά να προσαρμόσει στις ανάγκες της αγοράς δηλαδή να ετοιμάζει μαθητές με ορισμένες δεξιότητες, χρήσιμους για την απλήρωτη μαθητεία και εύαλτους στις ορέξεις των εργοδοτών. Αυτό, επίσης, σημαίνει ότι θα δημιουργηθούν σχολεία διαφορετικών ταχυτήτων τα

οποία θα αξιολογούνται και αργά ή γρήγορα θα συγχωνεύονται/κλείνουν.

- **Παροχή ακόμη περισσότερων εξουσιών στον Διευθυντή** με την επαναφορά σκληρών αυταρχικών μέτρων (πολυήμερων αποβολών και αναγραφή της διαγωγής στα απολυτήρια) απέναντι στους μαθητές.

- Αλλαγή του τρόπου εισαγωγής στο πανεπιστήμιο με μείωση εισακτέων και μεταγραφών, εισαγωγή βάσης του 10 έτσι ώστε να πετάξει όσους περισσότερους γίνεται εκτός σχολών και ίδρυση ξενόγλωσσων τμημάτων στα Πανεπιστήμια με δίδακτρα ώστε να ανοίξει ο δρόμος για δίδακτρα σε όσους καταφέρουν να περάσουν.

- Οι εκπαιδευτικοί θα αξιολογούνται συνεχώς και θα τιμωρούνται από τους επιθεωρητές και τον διευθυντή ενώ θα επιβάλλονται ποινές διετούς και τριετούς αποκλεισμού για τους αναπληρωτές που αδυνατούν να αναλάβουν υπηρεσία στα σχολεία!

Να μην μείνει κανένας μαθητής που να μην μάθει την αδικία που συντελείται από αυτούς τους θρασυδελίους που περνάνε νομοσχέδια ενώ έχουν επιβάλλει απαγόρευση κυκλοφορίας. Να ξέρει η κυβέρνηση ότι αργά ή γρήγορα θα μας βρει μπροστά της. Όσο επιβαρύνουν εμάς και τους γονείς μας αλλά και την πλειοψηφία της κοινωνίας να γνωρίζουν ότι σπέρνουν ανέμους

και θα θερίσουν θύελλες και να μην εκπλαγούν αν με δική τους ευθύνη σπάσει η χουντικού τύπου απαγόρευση κυκλοφορίας. Χρησιμοποιώντας κάθε μέσο επικοινωνίας να ενημερώσουμε κάθε συμμαθητή μας. Να αξιοποιήσουμε την επικοινωνία με τους καθηγητές, που επέβαλλε το Υπουργείο με την τηλεεκπαίδευση, υποκρινόμενο ότι ενδιαφέρεται για εμάς και το μέλλον μας, για να οργανώσουμε από κοινού τον αγώνα μας. Να έρθουμε σε επικοινωνία και με τους φοιτητές που θίγονται από το πολυνομοσχέδιο Κεραμέως και όλοι μαζί να συντονιστούμε ενάντια στο Υπουργείο και την κυβέρνηση που επιβάλλουν απαγόρευση κυκλοφορίας για να περνάνε νομοσχέδια που θα γνώριζαν σφοδρές αντιδράσεις. Να μην διστάσουμε ούτε στιγμή να κινητοποιηθούμε, προσέχοντας τα μέτρα προστασίας απέναντι στον κορονοϊό, ώστε να αποσυρθεί το νομοσχέδιο Κεραμέως αλλά και κάθε άλλο νομοσχέδιο που στρέφεται εναντίον μας. Ωστόσο πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι, αυτή τη στιγμή, η κυβέρνηση των θρασυδελίων είναι πιο επικίνδυνη και από πανδημία καθώς έχει αποφασίσει να εξοντώσει όλους εμάς, και μάλιστα με τον πιο ύπουλο τρόπο, για να συντηρήσει τα κέρδη της συντριπτικής μειοψηφίας της κοινωνίας.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Εργατική Πρωτομαγιά 2020

Η εργατική τάξη στο δρόμο του αγώνα, με τη σημαία Να προστατέψουμε τη δημόσια υγεία και τα εργατικά δ

Το συνδυασμένο ξέσπασμα της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης, έχει φέρει την παγκόσμια εργατική τάξη αντιμέτωπη με μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Οι θάνατοι παγκόσμια έχουν ξεπεράσει τις 165.000, με την κατάσταση σε αρκετές χώρες (Ιταλία, Ισπανία, Μ. Βρετανία, ΗΠΑ κλπ) να μοιάζει ανεξέλεγκτη.

Ολα τα αστικά επιτελεία, παρά τις επιμέρους διαφορές τους στην αντιμετώπιση της πανδημίας, επιχειρούν να εμφανιστούν σαν σωτήρες της ανθρωπότητας από έναν «αόρατο» εχθρό ή μια ασύμμετρη απειλή. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι αυτοί και το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα είναι οι μοναδικοί ένοχοι: με την 30χρονη και πλέον νεοφιλελεύθερη διαχείριση της κοινωνίας, έχουν δημιουργήσει ένα τεράστιο πρόβλημα στα δημόσια συστήματα υγείας. Εν μέσω της πανδημίας είναι προφανές ότι πρώτο και κύριο μέλημά τους είναι όχι η επιβίωση και η υγεία του πληθυσμού, αλλά το πώς το μεγάλο κεφάλαιο θα βγει από αυτήν τη διαδικασία όσο λιγότερο ζημιωμένο γίνεται, στέλνοντας και πάλι το λογαριασμό στους εργαζόμενους.

Το ξέσπασμα της πανδημίας αποκάλυψε πόσο εύαλτο είναι το καπιταλιστικό σύστημα. Αποκάλυψε όμως και τη βαρβαρότητα των νεοφιλελεύθερων: Η ΕΕ, έκανε σαφές ότι η στήριξη και η αλληλεγγύη άνευ όρων είναι παραμύθια για μικρά παιδιά. Ήδη προετοιμάζει νέα μνημόνια για τις χώρες που -αναγκαστικά- θα καταφύγουν σε νέο δανεισμό, μεταξύ τους και η Ελλάδα. Στην Ελλάδα, οι δανειστές και τα κοράκια των τραπεζών αρνήθηκαν μέχρι και την αναβολή της έναρξης των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας!

Ο ελληνικός καπιταλισμός σε ελεύθερη πτώση

Είναι πια πανθομολογούμενο ότι η πανδημία του κορονοϊού επιτάχυνε το ξέσπασμα μιας νέας κρίσης μεγαλύτερης από αυτή του 2008, που ήδη βρισκόταν στα πρόθυρα της εκδήλωσής της. Μία νέα εκτίναξη των χρεών, μαζί με

την κατάρρευση των διεθνών χρηματιστηρίων καθώς και μιας σειράς σημαντικών κρατών (πχ Ιταλία) προδιαγράφουν ένα ζοφερό μέλλον. Το μέγεθος της ζημιάς ακόμα δεν μπορεί να περιγραφεί, αλλά η απώλεια σχεδόν του 1/3 των θέσεων εργασίας παγκόσμια είναι αναμενόμενο γεγονός. Μαζί με την κρίση, μεγαλώνουν και απειλούνται ανεξέλεγκτοι οι ανταγωνισμοί και ο κίνδυνος του πολέμου.

Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη κομπάζει για τη διαχείρισή της πανδημίας (κάνοντας σκόπιμα συγκρίσεις μόνο με τις πιο τραγικές περιπτώσεις χωρών) για να συγκαλύψει την ακραία αντεργατική και νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Με αυτή την πολιτική κυβέρνησης-επιχειρήσεων, με την χρεοκοπία της οικονομίας και τα εφιαλτικά αντεργατικά μέτρα, βρισκόμαστε απροστάτευτοι μπροστά στην πανδημία ή στην επόμενη έξαρσή της!

Όμως οι συνέπειες της κρίσης είναι τεράστιες. Ο ΟΟΣΑ προβλέπει ήδη πτώση του ΑΕΠ 35% για το δεύτερο εξάμηνο του 2020, ενώ την ίδια στιγμή το επιτελείο της ΝΔ μας φλομώνει στα ψέματα ότι «η ζημιά θα είναι βραχυπρόθεσμη!» Το χρέος θα εκτιναχτεί ξανά, και αυτό σημαίνει νέα μνημόνια ή όπως αλλιώς τα ονομάσουν, καθώς η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι πειθήνιος υπηρέτης των δανειστών/τοκογλύφων και των «αγορών».

Οι ΠΝΠ και η καταστολή ήρθαν για να μείνουν – Τα νέα μνημόνια είναι εδώ!

Όσο τα ΜΜΕ, ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση, μας λιβανίζουν καθημερινά για την κοινή εθνική προσπάθεια, εθνική ομοψυχία, «ήρωες εργαζόμενους» κλπ, μια τεράστια αντεργατική επίθεση εκτυλίσσεται:

α) Με τις αντεργατικές ΠΝΠ (Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου): Χαρίζουν τα πάντα σε εργοδότες και επιχειρηματίες χτίζοντας ένα ακόμα πιο βάρβαρο αντεργατικό σπλοστάσιο. Εκ περιτροπής εργασία, δηλαδή

ζωή με μισό μισθό, αποθέωση του διευθυντικού δικαιώματος και της εργοδοτικής αυθαιρεσίας με το μέτρο για την αναστολή των συμβάσεων, φοροαπαλλαγές για το μεγάλο κεφάλαιο, «δωράκια» εκατομμυρίων στους καναλάρχες, νομιμοποίηση της αισχροκέρδειας, παραπομπή του Δώρου Πάσχα στις καλένδες, πλήρης καταστράτηγηση του ωραρίου, γενίκευση της ελαστικής εργασίας και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Την ίδια στιγμή, δίνουν ένα ξεροκόμματο σε κάποιους εργαζόμενους (τα περίφημα 800 ευρώ), ενώ για τους υπόλοιπους δεν υπάρχει ουσιαστικά καμιά πρόβλεψη (δεν έχει μειωθεί καν ο ΦΠΑ στα είδη πρώτης ανάγκης!). Όσο για την περίφημη προστασία των θέσεων εργασίας, πρόκειται για τεράστια απάτη, αφού ούτε ισχύει για όλους, αλλά και εκεί που ισχύει έχει πολύ στενά χρονικά πλαίσια.

β) Με την καταστολή – αυταρχικοποίηση της δημόσιας ζωής και την ενοχοποίηση των εργαζομένων: Η απαγόρευση της κυκλοφορίας, ουδεμία σχέση έχει με τα μέτρα προστασίας. Η κύρια αιτία αυτής της αυταρχικής πολιτικής είναι αφενός η ενοχοποίηση των εργαζομένων στο ενδεχόμενο που η εξάπλωση του ιού ξεφύγει από τον έλεγχο, αφετέρου η προετοιμασία του κρατικού μηχανισμού για άγρια καταστολή των αντιδράσεων και διεκδικήσεων που έρχονται λόγω της βάρβαρης επίθεσης στα δικαιώματα. Παράλληλα, επίλεκτα στελέχη του κυβερνητικού θιάσου (πχ Άδωνις) προκαλούν το κοινό αίσθημα με εμπρηστικές δηλώσεις («οι εργαζόμενοι δεν χρειάζονται περισσότερα λεφτά», «να μας ανάψετε λαμπάδα που ψηφίσαμε μνημόνια» κλπ).

Ο ίδιος ο Μητσοτάκης το δήλωσε: όλη αυτή η κατάσταση θα

μας αφήσει σημαντική «προίκα»: Η προίκα των νεοφιλελεύθερων σημαίνει παγιοποίηση των σημαντικότερων πτυχών του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, απαλλαγή από «αγκυλώσεις του παρελθόντος» (δηλαδή κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα), μια ακόμα πιο ζοφερή αντιδημοκρατική αναδίπλωση.

Καμιά αναβολή στους αγώνες μας: Εδώ και τώρα να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας!

Η κυβέρνηση δεν έχει αυτήν τη στιγμή επίσημη αντιπολίτευση: ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, και όλα τα αστικά κόμματα, συντάσσονται πίσω από την «εθνική ομοψυχία» επικροτώντας στην ουσία τους τα μέτρα.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης ανέδειξε όμως με εκκωφαντικό τρόπο και τις ανεπάρκειες της ηγεσίας του εργατικού κινήματος: Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ήταν η πρώτη που έσπευσε να πει ότι το ζήτημα της πανδημίας δεν είναι ταξικό, δίνοντας το ελεύθερο στους εργοδότες να επιτεθούν. Επαίσχυντη είναι και η στάση του ΚΚΕ, το οποίο δίνει εξετάσεις νομιμοφροσύνης, δεν έχει πει λέξη για την απαγόρευση κυκλοφορίας πέρα από αόριστες γενικολογίες, ενώ ζητάει τη στήριξη του δημόσιου συστήματος υγείας με επιχειρήματα τη συμμόρφωση του ελληνικού λαού στα μέτρα!

Δεν υπάρχει καμιά κανονικότητα να μας περιμένει. Η κανονικότητα που μας ετοιμάζουν είναι νέα –πολύ χειρότερα- μνημόνια. Δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός της κατάστασης σε «τώρα» και «μετά». Όπως η κυβέρνηση και οι καπιταλιστές όχι μόνο συνεχίζουν αλλά εντείνουν την επίθεσή τους αξιοποιώντας και την πανδημία,

του Μάη! δικαιώματα

έτσι κι εμείς από τώρα πρέπει να οργανώσουμε την απάντηση και την αντεπίθεσή μας.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φτωχοί, είμαστε πράγματι σε πόλεμο: Όχι όμως με κάποιον αόρατο εχθρό, αλλά με τους ορατούς εχθρούς, την εργοδοσία, την κυβέρνηση, την ΕΕ και το καπιταλιστικό σύστημα. Ο αγώνας για την υγεία των εργαζομένων και της κοινωνίας, τη σωτηρία των δημόσιων συστημάτων υγείας από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση, πρέπει από τώρα να συνδυαστεί με τον ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στα νέα μέτρα, την κυβέρνηση, την ΕΕ. Πρέπει να αντισταθούμε, να προετοιμάσουμε και να οργανώσουμε την Αντεπίθεσή μας. Να ανατρέψουμε την νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη και όλους τους μνημονιακούς υπηρέτες των επιχειρήσεων-κεφαλαίου, της ΕΕ και των δανειστών/τοκογλύφων. Να εγκαταστήσουμε μια δική μας Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα εφαρμόσει άμεσα ένα πρόγραμμα σωτηρίας.

► **Η ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη να είναι δωρεάν για όλους, άμεσες προσλήψεις γιατρών – προσωπικού. Αύξηση κλινών ΜΕΘ. Εθνικοποίηση υπό εργατικό έλεγχο της βιομηχανίας φαρμάκων.**

► **Πάρτε πίσω τις αντεργατικές ΠΝΠ. Καμία μείωση αποδοχών/ωρών εργασίας σε κανέναν εργαζόμενο – Απαγόρευση των απολύσεων. Να ξηλώσουμε το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης.**

► **Να ξηλώσουμε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και να εγκαθιδρύσουμε ένα πραγματικό Κοινωνικό Κράτος Πρόνοιας για όλους και ιδιαίτερα για όλα τα αδύνατα στρώματα της κοινωνίας (φτωχούς, άνεργους, συνταξιούχους κλπ).**

► **Δεν θα πληρώσουμε την κρίση. Διαγραφή του Χρέους – Φορολόγηση κεφαλαίου – πλουσίων. Να βγούμε από το Ευρώ και την Ε.Ε. που είναι υπεύθυνη για την φτώχεια και την εξαθλίωση.**

► **Όχι στην «ατομική ευθύνη» & την ενοχοποίηση – καταστολή της κοινωνίας. Κανένας περιορισμός στη συνδικαλιστική – πολιτική δράση. Όχι στην απαγόρευση κυκλοφορίας.**

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

1^η ΜΑΗ: Οδηγός για τους νέους αγώνες της παγκόσμιας εργατικής τάξης

▲ Μία από τις μεγαλύτερες απεργιακές συγκεντρώσεις του Μάη '36 στη Θεσσαλονίκη

Η Πρωτομαγιά καθιερώθηκε ως διεθνής ημέρα της εργατικής τάξης στο ιδρυτικό Συνέδριο της Δεύτερης Διεθνούς, στις 20 Ιουλίου 1889. Τα γεγονότα του Σικάγο το 1886 συγκλόνισαν το παγκόσμιο προλεταριάτο και την καθιέρωσαν ως μέρα πάλης και μνήμης για το διεθνές εργατικό κίνημα. Στην Ελλάδα, η Πρωτομαγιά σημαδεύτηκε από αποφασιστικούς και ηρωικούς αγώνες εργατών και από αιματοκυλίσματα απεργών και επαναστατών.

Ηρωικότερα παραδείγματα, ο Μάης του 1936 στη Θεσσαλονίκη, με τις μεγαλειώδεις απεργίες των καπνεργατών, όπου η μάνα που θρηνεί τον γιο της, τον πρώτο νεκρό Τάσο Τούση, στάθηκε έμπνευση για τον Ρίτσο για την ποιητική συλλογή «Επιτάφιος», και η Πρωτομαγιά του 1944, όπου 200 κομμουνιστές εκτελέστηκαν από τους ναζί στην Καισαριανή (μεταξύ τους 12 τροτσικιστές και αρχαιομαρξιστές, που έπεσαν ζητωκραυγάζοντας για την 4^η Διεθνή και την Παγκόσμια Επανάσταση).

Η εξέγερση του Σικάγο

Το 1886, η αμερικάνικη εργατική τάξη, αναθαρρημένη από τη νίκη των καναδών εργατών για 8ωρη εργασία και συσπειρωμένη γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση IWPRA, αποφασίζει γενική απεργία την 1^η Μάη, με αίτημα την καθιέρωση του 8ώρου. Το Σικάγο παρέλυσε από τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων εργατών, όπως παρέλυσαν από τον φόβο και οι αστοί, πολλοί εκ των οποίων υποχώρησαν στα αιτήματα των εργατών υπό τον φόβο μιας νέας Παρισινής Κομμούνιας.

Οι εφημερίδες χαρακτήριζαν το κίνημα «κομμουνιστικό, ανατριχιαστικό και αχαλίνωτο». Οι καπιταλιστές του Σικάγο όμως ήταν ανένδοτοι. Στις 3 Μάη έδωσαν εντολή να διαλυθούν οι απεργιακές συγκεντρώσεις, με αποτέλεσμα 6 απεργοί να δολοφονηθούν και πολλοί ακόμα να τραυματιστούν. Την επόμενη μέρα, σε όλες τις Πολιτείες των ΗΠΑ οργανώθηκαν τεράστιες ειρηνικές κινητοποιήσεις. Κατά

τη λήξη της συγκέντρωσης στην Πλατεία Χέιμαρκετ του Σικάγο, η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει τους εναπομείναντες διαδηλωτές. Τότε εκτοξεύθηκε μια βόμβα που σκότωσε έναν αστυνομικό και τραυμάτισε κάποιους άλλους. Η αστυνομία άνοιξε πυρ, προκαλώντας άγνωστο μέχρι σήμερα αριθμό θυμάτων. Έτσι δόθηκε το πρόσχημα στην αστική τάξη να εξαπολύσει ένα πογκρόμ συλλήψεων, διώξεων και καταστολής σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο, οδηγήθηκαν σε δίκη 8 αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες (όταν έσκασε η βόμβα, μόνο ένας απ' αυτούς ήταν παρών), οι οποίοι αντιμετώπισαν θαρραλέα και επαναστατικά τα αστικά δικαστήρια, καταγγέλλοντας την καπιταλιστική βαρβαρότητα και υπερασπιζόμενοι τους αγώνες της τάξης τους. Τέσσερις από αυτούς οδηγήθηκαν στην κρεμάλα, ένας αυτοκτόνησε και οι υπόλοιποι φυλακίστηκαν. Αφέθηκαν ελεύθεροι έπειτα από ένα κίνημα αλληλεγγύης, που ανάγκασε τις αρχές να αναθεωρήσουν την αρχική δίκη.

Ο λόγος του Αύγουστου Σπáis

Ο Αύγουστος Σπáis, κατηγορούμενος εργάτης για τα γεγονότα του Σικάγο, στην απολογία του, μεταξύ άλλων, είπε:

«Κύριοι δικαστές, αν σκέφτεστε σοβαρά ότι με τις κρεμάλες μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών προς την εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια, «πτωχοί τω πνεύματι»... Μα να περιμένετε το τέλος. Εάν δεν το βλέπετε, εγώ σας το αναγγέλλω.

Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, απ' όλες τις μεριές σας, θεριεύει μια φωτιά. Το έδαφος σαλεύει κάτω απ' τα πόδια σας. Βαδίζετε, κυριολεκτικά, επάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Θέλετε να την αγνοείτε; Δεν θα την αποφύγετε. Θέλετε ν' απαλλαγείτε, άπαξ δια παντός, απ' όλους τους «συνωμότες»; Απαλλαγείτε πρώτα από τα αφεντικά της βιομηχανίας, οι οποίοι δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους από το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν

πληρώθηκε. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε «αύξηση του εθνικού πλούτου»; «Εθνικού»; Τι ειρωνεία! Τη χαρά μερικών προνομιούχων του έθνους, να λέτε. Κάνετε κάτι καλύτερο.

Καταργήστε τα τρένα, τον τηλεγράφο, τα τηλέφωνα, τα βαπόρια, τον εαυτό σας! Καταργήστε πρώτα από όλα εσάς τους ίδιους! Γιατί; Γιατί εσείς, με τη συμπεριφορά σας, είστε οι πρώτοι πράκτορες της επανάστασης. Καταργήστε την αρπαγή και τη λεηλασία, κύριοί μου. Αλλά, αυτή είναι η δουλειά σας. Είναι η ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων, οι οποίοι προτιμούν να απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάνουν τίποτε. Από αυτήν ακριβώς την τάξη πάμε να απαλλαγούμε.

Κοιτάξετε το οικονομικό πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και εσείς, ω Χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, εσείς είστε οι κοινωνικοί γύπες, που τρώνε τη σάρκα των πτωμάτων. Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στα στενά δρομάκια της πολιτείας αυτής, εκεί όπου περνάνε τις μέρες τους οι αληθινοί δημιουργοί του πλούτου; Πάμε μαζί στα ανθρακωρυχεία του Χόκιν Βάλει; Δεν θα βρούμε ανθρώπους, θα βρούμε κινούμενα πτώματα που άρχισαν να αποσυντίθενται.

Η γενική κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Αρχίζει η εποχή του σοσιαλισμού και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θα απαλλοτριωθούν. Εκείνοι που λένε «τούτο είναι δικό μου», θα τα δούνε όλα κοινά. Αυτό δεν θα γίνει για σκοπούς σπεκουλάντικους, θα γίνει για το καλό όλων. Τούτο εδώ δεν είναι όραμα αιθέριο, καθώς νομίζετε. Είναι αναγκαιότητα. Είδαμε στην ιστορία πως ό,τι ήταν ανάγκη να γίνει, έγινε. Αυτό είναι η λογική της ζωής... Όποιος λέει ιδιωτική βιομηχανία, λέει αναρχούμενη βιομηχανία. Μετρημένα άτομα χρησιμοποιούν προς όφελός τους τις εφευρέσεις. Ο κόσμος είναι για τους λίγους. Δεξιά και αριστερά πέφτουν οι όμοιοί τους, θύματα του πλούτου και της καλοζωίας τους. Λίγο τους ενδιαφέρει. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε σβώλους χρυσαφιού. Την ίδια την υγεία των ανήλικων. Με την πολλή εργασία, δολοφονούν τα γυναικόπαιδα. Με την ανεργία σκοτώνουν. Και αυτοί οι άνθρωποι λέγονται Χριστιανοί! Γνήσιοι Χριστιανοί!

Εμείς παραβήκαμε τους νόμους σας, για να δείξουμε στον λαό σε τι αποβλέπουν όλοι σας οι θεσμοί: στο να εγκαθιδρύσουν, στη χώρα αυτή, μια ολιγαρχία, όμοια της οποίας σε κτηνωδία δεν υπάρχει πουθενά στη Γη! Αν πιστεύετε ότι με το να μας κρεμάσετε θα εξουδετερώσετε το κίνημα των εργαζομένων, το κίνημα από το οποίο εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα που σέρνονται στη φτώχεια και στη μιζέρια περιμένουν τη λύτρωσή τους, αν αυτή είναι η γνώμη σας, τότε κρεμάστε μας! Εδώ θα ποδοπατήσετε μια μικρή σπίθα, εκεί όμως, και πιο πέρα, και απέναντι, και γύρω μας παντού, θα ξεπεταχτούν οι φλόγες. Η φωτιά είναι υπόγεια και δεν θα μπορέσετε να τη σβήσετε...».

■ Αφροδίτη Χ.

ΣΥΡΙΖΑ

Κεφάλαιο - Πλούσιοι, «Μένουμε Όρθιοι» με κρατικό χρήμα!

■ Σταύρος Σκέυος

Με σύνθημα «Μένουμε Όρθιοι», ο Τσίπρας παρουσίασε στις 6/4 το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, μια «εμπροσθοβαρή επιθετική θεραπεία» με στόχους: α) Διατήρηση θέσεων-σχέσεων εργασίας και εισοδημάτων μισθωτών και ελεύθερων επαγγελματιών στη διάρκεια της κρίσης. β) Στήριξη επιχειρήσεων με ρευστότητα-ενισχύσεις, όσο διαρκεί η υγειονομική κρίση αλλά και μετά. γ) Διατήρηση εγχώριας ζήτησης, στήριξη ιδιωτικής και δημόσιας κατανάλωσης. Τα προτεινόμενα μέτρα (διάρκειας 6 μηνών και ύψους 26 δισ.) είναι:

1. Στο ΕΣΥ: 1 δισ. επιπλέον χρηματοδότηση, 4.000 μόνιμες προσλήψεις υγειονομικών, μέτρα προστασίας, κεντρικός έλεγχος των εργαστηριακών τεστ, ειδική μέριμνα για ευάλωτες πληθυσμιακές κατηγορίες.
2. Επέκταση προστασίας α' κατοικίας μετά τον Απρίλιο. Απαγόρευση πλειστηριασμών μέχρι το τέλος του 2020.
3. 300 εκ. για αύξηση 50% σε αναπηρικά επιδόματα και ΚΕΑ.
4. 1,5 δισ. για επίδομα σε 1,7 εκ. «επισφαλώς» εργαζόμενους και μη επιδοτούμενους άνεργους.
5. 8,5 δισ. για: α) Κάλυψη μισθού, ασφαλιστικών εισφορών, δώρου Πάσχα των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα μέχρι τέλη Μαΐου. β) Επιδότηση ελεύθερων επαγγελματιών και αυτοαπασχολούμενων στο 1/12 του περσινού τους εισοδήματος για κάθε μήνα μέχρι τα τέλη Μαΐου.
6. Αναστολή καταβολής του συνόλου των φορολογικών υποχρεώσεων για 6 μήνες.
7. Πάγωμα δανειακών οφειλών και τραπεζικών υποχρεώσεων όσο διαρκεί η υγειονομική κρίση.
8. 3 δισ. μη επιστρεπτέα ενίσχυση για μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις χωρίς πρόσβαση σε τραπεζικό δανεισμό, με κριτήρια τζίρου και απασχολούμενων.
9. Επιτάχυνση εκταμίευσης πληρωμών προγράμματος δημοσίων επενδύσεων.
10. Κρατικές εγγυήσεις (που είναι «αφανές χρέος») 12 δισ. ευρώ σε επιχειρηματικά δάνεια.

Στο αποκορύφωμα, ο Τσίπρας μίλησε για «εθνικοποιήσεις», τώρα που όπως είπε «οι ιδεοληψίες καταρρέουν», ώστε να σωθούν «μεγάλες επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας» από την κατάρρευση ή επιθετικές εξαγορές. Με το δημόσιο να αποκτά μερίδιο, να μην παραμένει «παρτηρητής, σχολιαστής, απλός εγγυητής της αυθόρμητης κίνησης της αγοράς»!

Αυτό το πρόγραμμα είναι αναποτελεσματικό, ανεδαφικό, κάλπικο, αντιδραστικό: α) Στήριζεται στην χλιοαποτυχημένη «ανάλυση» ότι η κρίση δεν οφείλεται στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα αλλά μόνο σε μια έλλειψη ζήτησης, που εξομαλύνεται με κρατικό χρήμα. Πρόκειται για εξαπάτηση των εργαζομένων, ανάλογη με παλιότερες αντιλήψεις (όχι μόνο του ΣΥΡΙΖΑ) ότι για την κρίση του 2008 έφταιγαν κάποιες υπερβολές της απορρύθμισης των αγορών από τις συντηρητικές κυβερνήσεις. Το καπιταλιστικό σύστημα λειτουργεί με πυρήνα το κέρδος, πέφτει σε κρίσεις από τις ίδιες τις αντιφάσεις του. Τα κρατικά βοηθήματα μπαλάνουν το πολύ κάποιες τρύπες για τα απελπισμένα

νοικοκυριά (αν δεν εξαμερίζονται απ' την ακρίβεια), όχι την απροθυμία των καπιταλιστών μέσα στην κρίση να μετατρέψουν τις κρατικές ενισχύσεις σε παραγωγικές επενδύσεις – κανείς δεν μπορεί να τους υποχρεώσει, σε μια «ελεύθερη»/ιδιωτική οικονομία – αντί σε κερδοσκοπικές τοποθετήσεις και παρασιτικό πλουτισμό. β) Έτσι, όπως επιβεβαιώνεται και ιστορικά, καμία κρατική πολιτική δεν μπορεί καθαυτή να λύσει μια δομική κρίση, όπως η σημερινή. γ) Αυτό δεν εμποδίζει τους προφήτες της «αγοράς» να είναι οι πιο αδίστακτοι κρατιστές, ειδικά μέσα στην κρίση, για να ταΐσουν την «ιδιωτική πρωτοβουλία», να σώσουν τις τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις τους, όπως έκαναν όλη την προηγούμενη δεκαετία και τώρα ακόμα περισσότερο οι αστικές κυβερνήσεις. Π' αυτό ο Μητσοτάκης μας ξεκαθαρίζει ότι τα γενναία μέτρα του μοιάζουν «σοσιαλιστικά», αλλά μη φοβάστε, δεν είναι τέτοια!

Πάνω σ' αυτές τις σαθρές βάσεις, ο ΣΥΡΙΖΑ, με μια δημαγωγία «αντινεοφιλελεύθερη» και κρατικίστικη, προωθεί **όλα τα ουσιώδη στοιχεία του ακραίου νεοφιλελευθερισμού**, που φορτώνει την κρίση στην εργατική τάξη, όπως κάνει η ΝΔ και τα αστικά επιτελεία παγκόσμια. Έτσι στο πρόγραμμά του:

1) Δεν υπάρχει καμία αναφορά σε ελάφρυνση του δημόσιου χρέους, σε αύξηση της φορολόγησης των καπιταλιστών. Αντίθετα, η στάση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, η βαριά φορολογία σε κεφάλαιο-πλούσιους είναι εντελώς απαραίτητα για να εξοικονομηθούν πόροι για ένα πραγματικό πρόγραμμα σωτηρίας.

2) Οι συριζαϊκές «εθνικοποιήσεις» δεν είναι καμία μολσεβίκικη καινοτομία (π.χ. πρόσφατα η κυβέρνηση Τζόνσον επανεθνικοποίησε τα συντρίμια όπου άφησαν οι ιδιώτες στους βρετανικούς σιδηροδρόμους). Είναι συνηθισμένη πρακτική των αστικών κυβερνήσεων (βλ. τις παλιότερες «προβληματικές»), απαλλάσσοντας τους καπιταλιστές από χρεοκοπημένες επιχειρήσεις, φορτώνοντας τα χρέη σε κράτος και εργαζόμενους – για να τις ξαναπάρουν, ίσως, «καθαρές» σε μια καλύτερη συγκυρία, πάντα για το καλό της εθνικής οικονομίας! Πέρα όμως από τη λογοκοπία, είναι μάλλον αδιανόητο ότι έχουν σήμερα απομείνει αξιόλογες επιχειρήσεις, για τις οποίες θα έδειχναν στρατηγικό και «πατριωτικό» ενδιαφέρον οι Έλληνες καπιταλιστές, ενάντια σε διεθνή κεφάλαια (αν υποθέσουμε ότι αυτά ενδιαφέρονταν, εν μέσω της σημερινής κρίσης), μετά από δεκαετίες επαρχιωτισμού και υποβάθμισης του ελληνικού καπιταλισμού, στροφής του σε κερδοσκοπία-παρασιτισμό.

3) Ενώ δεν προβλέπεται η παραμικρή υποχρέωση για καπιταλιστές και εργοδότες, η στήριξη των εργαζομένων εξαντλείται, πρώτον, σε επιπλέον ενισχύσεις των αναξιόπαθόντων καπιταλιστών (οι γνωστές «ενεργητικές πολιτικές επιδότησης της εργασίας», πέρα από τις πρόσθετες φοροαπαλλαγές που θέλει να τους δώσει ο ΣΥΡΙΖΑ), με το κράτος να πληρώνει μισθούς-εισφορές, δεύτερο, σε ένα ακόμα επίδομα ελεημοσύνης και πτωχοκομείου. Όταν ένα σύστημα προσφέρει τέτοια βοηθήματα αντί για εργασία, είναι αγιάτρευτα σάπιο, απειλεί την εργατική τάξη με μαζική εξαθλίωση.

Το συριζαϊκό πρόγραμμα είναι ένα μηδενικό μετά από μια 10ετία ξεθεμελιώματος της οικονομίας και του βιοτικού επιπέδου, αμύθητης αρπαγής πλούτου από τράπεζες και ελίτ, μπροστά στη νέα κρίση που σαρώνει τον ελληνικό καπιταλισμό. **Είναι εμπαιγμός**

το «1 δισ. στο ΕΣΥ» μπροστά στην χρόνια κατάρρευση των κρατικών δαπανών υγείας. Η «προστασία» των εργαζομένων από αυτούς που γιγάντωσαν το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης ή της α' κατοικίας μετά από τραπεζικές ανακεφαλαιοποιήσεις δεκάδων δισ. και μόνο όσο να ξαναβούν κάπως οι τιμές των ακινήτων. Τα «επιδόματα» και «δημόσιες επενδύσεις» (ιδιωτική και δημόσια κατανάλωση) μετά από την αφαιμάξη δεκάδων δισ. με τα υπερπλεονάσματα... Και αυτά **με ημερομηνία λήξης**, λες και η κρίση είναι ένας περαστικός πυρετός, αρκεί να δώσουμε έγκαιρα αντιβίωση! «Ψίχουλα» και ψέματα που σεβρίζει κάθε αστική νεοφιλελεύθερη, μνημονιακή δύναμη, που επιπλέον είναι αλυσσοδεμένη στην εξυπηρέτηση του χρέους, στην παραμονή σε Ευρώ/ΕΕ, την ίδια στιγμή που λούζει με «χρυσή βροχή» δισεκατομμυρίων την πλούσια ελίτ, όπως στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, όπου πάνω από τα μισά ποσά προβλέπονται για τις επιχειρήσεις.

Όλα αυτά, ενώ σε τίποτα δεν θα ενίσχυαν την οικονομία, θα οδηγούσαν σε νέα **έκρηξη του χρέους**. Ο ΣΥΡΙΖΑ κα-

μαρώνει ότι, με τα εξοντωτικά υπερπλεονάσματα, μας κληροδότησε «μαξιλάρι» 37 δισ. – και μετά την αφαίρεση των 16–17 δισ. που είναι δεσμευμένα από τους δανειστές, θα μπορούσε να χρηματοδοτηθεί το δημοσιονομικό μέρος του προγράμματός του. Ακόμα κι αν δεχόμασταν αυτά τα λεφτά, που είναι ιδρώτας και αίμα των εργαζομένων, να πάνε σε ένα τέτοιο σκανδαλωδώς ταξικό πρόγραμμα, το αποτέλεσμα θα ήταν –ιδιαίτερα με την πτώση των κρατικών εσόδων– μια ραγδαία δημοσιονομική απογύμνωση, σύντομα το αδιέξοδο και **νέο μνημόνιο**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, με το παντοτινό στίγμα της εγκληματικής πολιτικής του ενάντια στους εργαζόμενους, βουτηγμένος ως το λαιμό στην «υπευθυνότητα» και «εθνική ομοψυχία», θέλει να επιπλέει στο αστικό σκηνικό με πυροτεχνήματα που θυμίζουν το παλιό «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», που τσαλαπάτησε μαζί με τόσα άλλα εξαπατώντας τον ελληνικό λαό. Είναι ένα πολιτικό εξάμβλωμα, που θα επιβιώνει μόνο αν εργαζόμενοι και νέοι παραιτηθούμε από την αναζήτηση μιας πραγματικής διεξόδου. Με τους αγώνες μας, δεν θα επιτρέψουμε αυτό το άθλιο παιχνίδι στις πλάτες μας.

Περικλής Κοροβέσης (1941 - 2020)

Το Σάββατο 11 Απρίλη πέθανε σε ηλικία 79 ετών, ο αγωνιστής της αριστεράς και συγγραφέας Περικλής Κοροβέσης, μετά από σύντομη νοσηλεία σε νοσοκομείο. Γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου 1941 στο Αργοστόλι Κεφαλληνίας. Σπούδασε Θέατρο και σημειολογία στο Παρίσι με δασκάλους μεταξύ άλλων τους Δημήτρη Ροντήρη, Ρολάν και Κορνήλιου Καστοριάδη. Στα δύσκολα μετεμφυλιακά χρόνια συμμετείχε από μικρή ηλικία στο κίνημα και την αριστερά. Φυλακίστηκε και βασανίστηκε επί χούντας. Η φυλακή και τα βασανιστήρια που υπέστη από τη δικτατορία τον σημάδεψαν. Για την εμπειρία του αυτή έγραψε το βιβλίο – καταγγελία «Ανθρωποφύλακες». Το βιβλίο κατάφερε να περάσει τα κλειστά σύνορα της χώρας και εκδόθηκε στο εξωτερικό. Μέσα σε λίγες εβδομάδες άρχισε να μεταφράζεται σε πολλές γλώσσες και να κυκλοφορεί σε πολλές χώρες. Έφτασε και στην Ελλάδα μαζί με τον παράνομο τύπο.

«Δεν είμαι ήρωας», έλεγε ο Περικλής Κοροβέσης σε εκδήλωση με αφορμή τα 50 χρόνια από την κυκλοφορία των «Ανθρωποφυλάκων». Όπως έλεγε από την πτώση της χούντας μέχρι και σήμερα, «εγώ έτυχε να το καταγράψω. Το μεγαλύτερο κομπλιμέντο που μου έχει γίνει είναι ότι πολλοί που έπαθαν τα ίδια, μου είπαν ότι θα μπορούσαν να το έχουν γράψει κι εκείνοι». Εκτός από τους ανθρωποφύλακες ο Περικλής Κοροβέσης έγραψε αρκετά βιβλία, θεατρικά έργα κ.α. Είχε συνεργαστεί με διάφορα περιοδικά (Γαλέρα, Σχολιαστής, Δίφωνο) και επί σειρά ετών αρθρογραφούσε στις εφημερίδες «Ελευθεροτυπία», «Η Εποχή» και στην «Εφημερίδα των Συντακτών».

Το 1998 εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο Δήμο Αθηναίων, με το συνδυασμό του Λέοντα Αυδή (ΚΚΕ). Το 2007 εκλέχτηκε βουλευτής με τον ΣΥΡΙΖΑ, από τον οποίο αποχώρησε 2009. Συνέχισε να έχει πολιτικό λόγο κατακρίνοντας έντονα όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις και την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, λέγοντας ότι δεν έχει καμία σχέση με την αριστερά. Μέχρι και την τελευταία στιγμή ήταν παρών στα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα με την πένα του – το τελευταίο κείμενό του στην «Εφημερίδα των Συντακτών» δημοσιεύθηκε στις 7 Μαρτίου, υπό τον τίτλο, «Ανθρωποι χωρίς υπόσταση». Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή της συλλυπητήρια στους συγγενείς και τους φίλους του.

Σύνοδος κορυφής 23 Απρίλη: Το μετέωρο βήμα της Ε.Ε.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Από την στιγμή που συνειδητοποιήθηκε το βάθος της οικονομικής κρίσης που πυροδότησε η πανδημία, οι κυβερνήσεις της ΕΕ προσπαθούν να απεγνωσμένα να καταλήξουν σε μια συμφωνία για τα μέτρα αντιμετώπισης της. Μετά την Σύνοδο Κορυφής στις 27 Μάρτη, όπου ξέσπασε η σύγκρουση ανάμεσα σε Ιταλία-Ισπανία και Γερμανία, ανατέθηκε στο Γιούρογκρουπ να ορίσει τα μέτρα. Παρά την τριήμερη μαραθώνια τηλεδιάσκεψη του Γιούρογκρουπ (7-9 Απρίλη) στάθηκε αδύνατον να καταλήξουν σε κοινή συμφωνία και αναγκαστικά το ζήτημα παραπέμφθηκε στην Σύνοδο Κορυφής στις 23 Απρίλη. Με την σειρά της, ούτε και η Σύνοδος κατέληξε σε συμφωνία παρ' όλο που έλλειπαν οι εντάσεις της προηγούμενης Συνόδου. Έτσι, πέρα από κάποιες γενικόλογες κατευθύνσεις χωρίς τίποτε το συγκεκριμένο, η Σύνοδος ανέθεσε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και στην Ούρσουλα Φον Λάντεν να σχεδιάσει μια κοινά αποδεκτή πρόταση μέχρι τις 6 Μαΐου. Αλλά κι αυτό φαίνεται πολύ δύσκολο έως ακατόρθωτο. Το ζήτημα είναι τεράστιο και καθοριστικό, θέμα ζωής ή θανάτου για την ΕΕ, και μία λύση δεν είναι καθόλου εύκολη.

Με τις εκτιμήσεις για το βάθος της κρίσης στην ΕΕ για το 2020 να κυμαίνονται μεταξύ αυτής του ΔΝΤ για 7,5% και αυτής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας για 9,5% (ενώ κανένας δεν αποκλείει να είναι και μεγαλύτερη) είναι σε όλους ξεκάθαρο ότι η ΕΕ θα πρέπει να πάρει πρωτοφανή μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης. Σε γενικές γραμμές θα πρέπει να είναι σχεδόν διπλάσια των αντίστοιχων μέτρων της κρίσης του 2008-10 και να ξεπερνούν το 10% του ΑΕΠ της ή περίπου τα 2 τρις ευρώ. Αυτά χωρίς να υπολογίζει κανείς τις παρεμβάσεις της ΕΚΤ, τις κρατικές εγγυήσεις δανείων, κ.α.

Ήδη η ΕΚΤ έχει προχωρήσει, πέρα από την αύξηση της ποσοτικής χαλάρωσης που ήδη εφαρμόζεται, στα εξής μέτρα: στην αναβολή των κρας-τεστ για τις τράπεζες τουλάχιστον για ολόκληρο το 2020, στην μείωση του δείκτη κεφαλαίων τους (δηλαδή των ιδίων κεφαλαίων τους) πράγμα που αποδεσμεύει κάπου 10 δις για τις ελληνικές τράπεζες, στην εφαρμογή του προγράμματος RPEP ύψους 750 δις ευρώ για την αγορά κρατικών ομολόγων στην δευτερογενή αγορά (αυτό έχει συγκρατήσει προς το παρόν τα επιτόκια δανεισμού της Ιταλίας και της Ελλάδας κοντά στο 2%, όταν βέβαια πριν δύο μήνες δανείζονταν με επιτόκια κάτω του 1%), στην αγορά ακόμη και κρατικών ή εταιρικών ομολόγων-σκουπιδιών (όπως του ελληνικού δημοσίου ή ευρωπαϊκών επιχειρήσεων) μέσω της «ποσοτικής χαλάρωσης» και όχι μόνο, ενώ ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει και στην χρησιμοποίηση της απευθείας αγοράς κρατικών ομολόγων σε απεριόριστο ύψος (το περίφημο πρόγραμμα OMT) αλλά αυτό είναι μάλλον αμφίβολο, τουλάχιστον σε μεγάλη έκταση, χωρίς να βρεθεί εντωμεταξύ μια οριστική λύση σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Ωστόσο, αυτά τα μέτρα, που σίγουρα θα

αυξηθούν δραματικά, είναι και προσωρινά και στοχεύουν αποκλειστικά στην αποφυγή αιφνίδιας χρεοκοπίας κρατών, μεγάλων επιχειρήσεων ή/και σε μια αιφνίδια κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού τομέα, δηλαδή στην αποφυγή μιας καταστροφικής εκδήλωσης της κρίσης (αντίστοιχη ή μεγαλύτερη του 1929-32) αλλά όχι και στην άμβλυση της ίδιας της κρίσης (το βάθος και την χρονική της διάρκεια, αλλά και των μετέπειτα επιπτώσεών της).

Ήδη στις ΗΠΑ η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε ένα πακέτο μέτρων ύψους περίπου 2 τρις δολαρίων (500 δις για τις μεγάλες επιχειρήσεις, 367 δις για τις μικρομεσαίες, 500 δις ενίσχυση των φτωχών νοικοκυριών και των επιδομάτων ανεργίας, 130 δις για τα νοσοκομεία, 150 δις για ενισχύσεις σε πολιτείες και δήμους, και τα υπόλοιπα είναι αυτά που υπολογίζουν ως πολλαπλασιαστικά οφέλη) ενώ η Fed έχει ανακοινώσει διάφορα προγράμματα (παρόμοια με αυτά της ΕΚΤ) ύψους, μέχρι στιγμής, 6 τρις δολαρίων (σε αυτά περιλαμβάνονται και Swaps δολαρίων, δηλαδή παροχή δολαρίων σε ξένες κεντρικές τράπεζες).

Τα μέτρα που υιοθετήθηκαν στο Γιούρογκρουπ

Πριν την Σύνοδο Κορυφής της 27ης Μάρτη, εννέα χώρες (Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, κ.α.) ζήτησαν με κοινή ανακοίνωσή τους την έκδοση ευρωομολόγων για την αντιμετώπιση της κρίσης. Στην Σύνοδο η πρόταση αυτή απορρίφθηκε ασυζητητί από την Γερμανία, Ολλανδία, κ.α., και αντ' αυτής αποφασίστηκε η συζήτηση να μεταφερθεί στο Γιούρογκρουπ, όπου εκεί τελικά αποφασίστηκαν μέτρα ύψους μόνο 570 δις ευρώ:

Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας (ESM) θα διαθέσει 250 δις ως δάνεια αλλά μόνο όσα χρήματα κατευθυνθούν στην υγεία δεν θα συνοδεύονται από μνημόνια. Κοντολογίς, όποια χώρα θέλει να δανειστεί από τον ESM για να αντιμετωπίσει την κρίση θα μπορεί να το κάνει μέχρι ενός ποσοστού των 250 δις (αντίστοιχο με το βάρος του ΑΕΠ της στο ΑΕΠ της Ευρωζώνης — για την Ελλάδα αντιστοιχούν μέχρι 4 δις) αλλά θα εφαρμόσει μνημόνια και θα υποστεί την εξουσία της τρόικας. Προς το παρόν Ιταλία, Ισπανία, κ.α., αρνούνται κατηγορηματικά τον δανεισμό από τον ESM.

Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων θα διαθέσει περίπου 220 δις για την στήριξη επενδύσεων και μικρομεσαίων επιχειρήσεων, αλλά στην πράξη θα προικοδοτηθεί με μόνο 22 δις, τα οποία θα χρησιμοποιήσει ως εγγύηση για να δανειστεί από τις αγορές τα υπόλοιπα 200

δις. Τα χρήματα αυτά δεν θα είναι επιχορηγήσεις αλλά δάνεια προς επιχειρήσεις.

Το πρόγραμμα SURE ύψους 100 δις θα κατευθυνθεί σε επιδότηση της εργασίας και της ανεργίας, αλλά κι εδώ δεν έχουν ξεκαθαριστεί και πολλά πράγματα, παρά μόνο ότι θα πρόκειται και πάλι για δάνεια και όχι για επιδοτήσεις/επιχορηγήσεις προς χώρες.

Έτσι, συνολικά, αυτά τα 570 δις θα είναι κατά βάση δάνεια που οι χώρες που θα τα πάρουν αφενός θα αυξήσουν τον δανεισμό τους και αφετέρου θα πρέπει να τα αποπληρώσουν.

Οι γενικές κατευθύνσεις που αποφασίστηκαν στην Σύνοδο Κορυφής του Απριλίου

Επειδή αυτά τα 570 δις είναι ανεπαρκή για την αντιμετώπιση της κρίσης, χώρια που διάφορες χώρες αρνούνται να κάνουν χρήση τους, στην Σύνοδο Κορυφής της 23ης Απρίλη, αποφασίστηκε να δημιουργηθεί επιπλέον ένα Ταμείο Ανάπτυξης και να χρησιμοποιηθεί ο κοινοτικός προϋπολογισμός της επόμενης επταετίας 2021-27:

α) αποφασίστηκε οι δαπάνες του επταετούς προϋπολογισμού της ΕΕ να καταβληθούν εμπροσθοβαρώς δηλαδή στην τριετία 2021-23. Ωστόσο, ο προϋπολογισμός της ΕΕ εξακολουθεί να είναι στο αμελητέο ποσοστό του 1% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ και μετά την αποχώρηση της Βρετανίας αυτό μεταφράζεται σε 1,5 τρις για την επταετία 2021-27. Δηλαδή σε ετήσια βάση οι δαπάνες μόλις που ξεπερνούν τα 200 δις ευρώ. Όσο κι αν μεταφερθούν προς την τριετία 2021-23, όσο κι αν ανακατευθυνθούν από τη γεωργία προς τις επιχειρήσεις, και κυρίως προς τις περισσότερο πληττόμενες από την κρίση χώρες, και πάλι δεν συνιστούν επαρκή κεφάλαια για την αντιμετώπιση της κρίσης, ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι όταν καταβληθούν δεν θα είναι πλέον αργά.

β) αποφασίστηκε ο προϋπολογισμός να συμπληρωθεί με ένα Ταμείο Ανάπτυξης. Αλλά εδώ που είναι και το ζουμί, δεν πάρθηκε καμία απολύτως απόφαση. Ανατέθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή να φέρει πρόταση μέχρι τις 6 Μάη. Προς το παρόν, η Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία θέλουν αυτό το Ταμείο να έχει κεφάλαια 1,5 τρις ευρώ ενώ η Μέρκελ έχει δηλώσει ότι θα είναι μόνο 500 δις. Επιπλέον, η Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία θέλουν αυτά τα κεφάλαια αφενός να συγκεντρωθούν με κάποιου είδους αμοιβαίωση χρέους (δηλαδή να τα δανειστεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και όχι κάθε μία χώρα χωριστά) και αφετέρου ζητούν να παραχωρηθούν στις χώρες όχι με μορφή δανεί-

ων αλλά επιχορηγήσεων. Από την άλλη, η Γερμανία, Ολλανδία, Αυστρία, Δανία, Σουηδία δεν θέλουν να ακούν για αμοιβαίωση χρέους και επιμένουν ότι κατά κύριο λόγο τα κεφάλαια αυτά θα πρέπει να διατεθούν ως δάνεια και όχι ως επιχορηγήσεις.

Η δυσκολία στη λήψη των αποφάσεων και η υπαρξιακή κρίση της ΕΕ

Την ίδια στιγμή που στην ΕΕ το μπλοκ της Γερμανίας αρνείται να αυξησει το ύψος των μέτρων εναντίον της κρίσης, στο εσωτερικό της Γερμανίας η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει μέτρα που φθάνουν το 60% του γερμανικού ΑΕΠ (38% του ΑΕΠ αφορά κάθε είδους εγγυήσεις και παροχή ρευστότητας προς τράπεζες και επιχειρήσεις, ένα 15% αφορά αναβολές στην καταβολή φόρων και ασφαλιστικών εισφορών, και περίπου 7% σε άμεσες δημοσιονομικές παρεμβάσεις). Αντίθετα, στην Ιταλία τα αντίστοιχα μέτρα δεν ξεπερνούν το 20% του ΑΕΠ και στην Ισπανία το 12%. Επιπλέον, το 2020 οι χρηματοδοτικές ανάγκες (εξόφληση χρεών και έλλειμμα του προϋπολογισμού) της Ιταλίας ανέρχονται στο 28% του ΑΕΠ της (δηλαδή κοντά 650 δις), της Ισπανίας στο 23%, της Γαλλίας στο 20% ενώ της Γερμανίας στο 12%.

Είναι λοιπόν προφανές ότι αν αφεθεί π.χ. αβοήθητη η Ιταλία τότε θα οδηγηθεί σε χρεοκοπία και έξοδο από την Ευρωζώνη. Αυτό θα σημαίνει αν όχι μια διάλυση της ΕΕ, που είναι το πιο πιθανό, τουλάχιστον το τέλος της ΕΕ ως τρίτου ιμπεριαλιστικού πόλου δίπλα σε ΗΠΑ και Κίνα. Ταυτόχρονα, μια τέτοια εξέλιξη θα δημιουργήσει μια μαύρη τρύπα στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια οικονομία και χρηματοπιστωτικό σύστημα. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, ακόμη κι αν κατορθώσει να επιβιώσει, θα δει ένα κούρεμα των δανείων του προς την Ιταλία και μια συρρίκνωση των εξαγωγών του — οι τελευταίες κατά 68% κατευθύνονται προς την ΕΕ. Είναι λοιπόν προφανές ότι ο ιταλικός ιμπεριαλισμός θα πρέπει να βοηθηθεί. Αλλά αυτό εύκολα λέγεται, δύσκολα γίνεται. Γιατί, από την άλλη μεριά, τα ποσά που απαιτούνται είναι τεράστια και είναι αδύνατο να τα αντέξει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός.

Το να βρεθεί ένας συμβιβασμός είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, γιατί τέτοιου είδους συμβιβασμοί, δηλαδή μια ενοποίηση της Ευρώπης υπό την εξουσία του γερμανικού ιμπεριαλισμού, γίνονται μόνο μετά από πόλεμο. Αλλά ακόμη και σε αυτήν την περίπτωση, ακόμη κι αν ξεπεράσουν προσωρινά την κρίση, είναι δύσκολο να δει κανείς το μέλλον της καπιταλιστικής ΕΕ, αν λάβουμε υπόψη τα κολοσσιαία χρέη της και την όποια αναμικτή ανάκαμψη ακολουθήσει. Κι αυτό χωρίς να λάβουμε υπόψη τις αιφνίδιες αναστροφές της επιδημίας ή την εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και τον διεθνή ενδοϊμπεριαλιστικό συσχετισμό. Πολύ περισσότερο χωρίς να λάβουμε υπόψη τον σημαντικότερο παράγοντα: το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα.

ΗΠΑ

Κρίση και επιδημία επελαύνουν Ο Σάντερς αποχωρεί!

Οι ΗΠΑ, όπως και ο παγκόσμιος καπιταλισμός, βρίσκονται σε βαθιά ύφεση και κρίση. Η πανδημία του Covid-19 αποδείχθηκε ο πυροδότης της οικονομικής κρίσης που όλοι ανέμεναν. Το βάθος και οι επιπτώσεις της είναι ανυπολόγιστα και θα εξαρτηθούν από την εξέλιξη της πανδημίας.

Η διακυβέρνηση Τραμπ συντήρησε μια αδύναμη οικονομική ανάπτυξη και όξυνε τις κοινωνικές αντιθέσεις, με φοροαπαλλαγές-επιδοτήσεις του κεφαλαίου και κατάργηση κοινωνικών παροχών, όπως της πρόσβασης ανασφάλιστων στο σύστημα υγείας. Ταυτόχρονα, προώθησε μια ρατσιστική/αντιμεταναστευτική ρητορεία και πρακτική και συνολικά μια αντεργατική επίθεση, με προκάλυμμα το «Πρώτα η Αμερική».

Οι αντιθέσεις μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη εκφράστηκαν στις προσπάθειες ξεδοντιάσματος του Τραμπ (δίκη για Ουκρανία κ.ά.), καθώς θίγονται ισχυρά συμφέροντα από τη δασμολογική πολιτική του, ενώ υπάρχουν και διαφωνίες στρατηγικού σχεδιασμού για την αντιμετώπιση Κίνας-Ρωσίας.

Η πανδημία και η καραντίνα έσκασαν τη φούσκα και απειλούν με Αρμαγεδδώνα την παγκόσμια οικονομία και τις ΗΠΑ. Παρά την ενίσχυση της οικονομίας με πακέτο 2,6 τρις δολαρίων από τον Τραμπ, από τις αρχές Μάρτη ως τις 23 Απρίλη καταγράφηκαν 26,4 εκατομμύρια νέοι άνεργοι! Η ανεργία, από 4,5% στις αρχές Μάρτη, προσεγγίζει πλέον το 20% και αναμένεται να φτάσει το 25%.

Την ίδια στιγμή, το ιδιωτικοποιημένο σύστημα υγείας αδυνατεί να αντιμετωπίσει την πανδημία, που γιγαντώθηκε από την άρνηση του Τραμπ να λάβει έγκαιρα μέτρα. Επισήμως καταγράφονται 900.000 κρούσματα και πάνω από 50.000 νεκροί ως τώρα. Παράλληλα, τα 26 εκατομμύρια νέοι άνεργοι μένουν ανασφάλιστοι και χωρίς υγειονομική περίθαλψη/προστασία. Ο κίνδυνος για εκατομμύρια αμερικανούς εργάτες και φτωχούς να μείνουν άστεγοι, χωρίς φαγητό και απροστάτευτοι υγειονομικά είναι άμεσος!

Η αποχώρηση Σάντερς από τις εκλογές

Η εργατική τάξη και η νεολαία στις ΗΠΑ ενεργοποιούνται. Κινήματα όπως το «Occupy Wall Street», το «Black Lives Matter», το «κατώτατο ωρομίσθιο 15 δολάρια» άφησαν σημαντικές παρακαταθήκες και νίκες. Σημαντικές απεργίες και νικηφόροι αγώνες έγιναν και από εκπαιδευτικούς, δημόσιους υπαλλήλους αλλά και σε μεγάλα εργοστάσια. Αυτή τη δυσaréσκεια και μαχητικότητα των νέων, των εργαζομένων, των Αφροαμερικάνων, των μεταναστών προσπάθησε να εκφράσει ο Σάντερς και ταυτόχρονα να τη χαλιναγωγήσει και να την εκτρέψει στο μαντρί των Δημοκρατικών. Ήδη από το 2016, όταν έχασε οριακά από τη Χίλαρι Κλίντον το χρίσμα των Δημοκρατικών, παρ' όλο που θεωρούνταν ότι θα νικούσε τον Τραμπ (το κατεστημένο των Δημοκρατικών τον ροκάνισε με κάθε τρόπο), είχε αποδείξει πως το κοινωνικό του πρόγραμμα κινητοποιούσε για πρώτη φορά από τη δεκαετία του '70 μεγάλες μάζες νεολαίας και εργαζομένων, που όμως τις έσυρε τελικά στη στήριξη της Κλίντον. Το 2019, ξεκινώντας τη νέα καμπάνια για το χρίσμα, θεωρήθηκε φαβορί, μιας και κανένας άλλος υποψήφιος δεν φαινόταν ικανός να νικήσει τον Τραμπ.

Ο Σάντερς ξεκίνησε την εκστρατεία του με ιδιαίτερα ριζοσπαστικό τρόπο. Δήλωσε υπερασπιστής του 99% ενάντια στο 1% των πλουσίων, επαίνεσε δημόσια τον Φιντέλ Κάστρο, δήλωσε πως «αν είναι να υπάρξει ταξικός πόλεμος σε αυτή τη χώρα, είναι ώρα να τον κερδίσει η εργατική τάξη», κεντρικό σύνθημα της καμπάνιας του ήταν «για μια πολιτική επανάσταση ενάντια στην τάξη των δισεκατομμυριούχων» και απέκλεισε τη χρηματοδότησή του από μεγάλους ομίλους. Βασικά σημεία του προγράμματός του ήταν: υγειονομική περίθαλψη για όλους, πράσινο New Deal

για θέσεις εργασίας και καταπολέμηση της κλιματικής κρίσης, πανεθνική υιοθέτηση κατώτατου ωρομισθίου στα 15 δολάρια, δωρεάν πρόσβαση στο πανεπιστήμιο, διαγραφή χρεών των φοιτητών κ.ά.

Το αποτέλεσμα ήταν να κινητοποιήσει πάνω από ένα εκατομμύριο εργαζομένους και νέους ως εθελοντές στην εκστρατεία του, ενώ συγκέντρωσε ως τον Απρίλη ενισχύσεις 167 εκ. δολαρίων (!) από εκπαιδευτικούς, εργαζομένους σε Starbucks (και γενικότερα στον επισιτισμό), Walmart, Google, Amazon, Facebook, Apple, ταχυδρομεία κ.ά.

Ωστόσο, η εκστρατεία του Σάντερς από την αρχή δεν είχε τη δυναμική που εμφάνιζε στην προηγούμενη εκλογική διαδικασία. Οι λόγοι είναι πολλοί, και κυρίως η πολιτική του, που είναι μεν ριζοσπαστική σε επίπεδο αιτημάτων, αλλά κινείται αυστηρά σε ένα καθαρά εκλογικό επίπεδο, χωρίς να προσπαθήσει ποτέ να οργανώσει την αντίσταση εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών αλλά και να συντονίσει τους διάσπαρτους αγώνες. Χωρίς όμως μια τέτοια πολιτική, δηλαδή την ανάπτυξη, οργάνωση, ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του κινήματος, τα περιθώρια εκλογικής επιτυχίας ελαχιστοποιούνται, πολύ περισσότερο όταν η ριζοσπαστική αστική ή «ρεφορμιστική» πολιτική αποδεικνύεται αναποτελεσματική ή και καταστροφική (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ) ή καταλήγει στη στήριξη της... Χίλαρι Κλίντον. Αυτοί είναι οι βασικοί λόγοι της εκλογικής αποτυχίας αλλά και επιπλέον ότι: α) αρκετοί από όσους στηρίζουν τον Σάντερς δεν ψηφίζουν (είτε γιατί αποκλείονται πραξικοπηματικά από τους εκλογικούς καταλόγους, είτε γιατί είναι νέοι κ.ά.), β) ολόκληρος ο μπετοναρισμένος μηχανισμός του Δημοκρατικού Κόμματος στράφηκε λυσσασμένα εναντίον του Σάντερς. Έτσι, μετά την ήττα του από τον Μπάιντεν στη «Σούπερ Τρίτη» (δηλαδή τη διενέργεια εκλογών σε πολλές πολιτείες ταυτόχρονα), οι πιθανότητες του Σάντερς να κερδίσει την πλειοψηφία των εκλεκτόρων στο προσεχές συνέδριο των Δημοκρατικών εκμηδενίστηκαν. Αναγκάστηκε έτσι να κάνει μια βιαστική και αντιφατική δήλωση αποχώρησης από τις εσωκομματικές εκλογές, αναδεικνύοντας τον Τζο Μπάιντεν, αντιπρόεδρο του Ομπάμα και άνθρωπο του κατεστημένου, ως υποψήφιο των Δημοκρατικών απέναντι στον Τραμπ. Αμέσως μετά, ο Σάντερς εξέφρασε και την... αμέριστη συμπαράστασή του στον Μπάιντεν «ώστε να ηττηθεί ο Τραμπ!». Ο Σάντερς δεν θα μπορούσε να έρθει σε ρήξη με τους Δημοκρατικούς από τη στιγμή που ο ίδιος και το επιτελείο του επέλεξαν ευθύς εξαρχής — και δεν είχαν καμία αμφιβολία γι' αυτό — να παίξουν με τους όρους του εκλογικού παιχνιδιού και μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα.

Είναι φανερό πως ο Σάντερς ούτε θέλει ούτε μπορεί να ηγηθεί μιας ταξικής μάχης και οι επιλογές του πιθανόν να οδηγήσουν στο χειρότερο αποτέλεσμα, δηλαδή την επικράτηση του Τραμπ και κυρίως την απογοήτευση εκατομμυρίων κινητοποιημένων νέων και εργαζομένων. Αυτή την απογοήτευση ενίσχυσαν και πάλι και όσες οργανώσεις της αριστεράς επέλεξαν να στηρίξουν ξανά έναν «αριστερό» Δημοκρατικό, συνεισφέροντας στη διατήρηση του διπολισμού και τη χρόνια αδυναμία συγκρότησης ενός ανεξάρτητου κόμματος της εργατικής τάξης στις ΗΠΑ.

Α.Φ.

στον κόσμο...

Η.Π.Α.

Σε κινητοποιήσεις προχωρούν οι εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις Amazon και Whole Foods Markets, ιδιοκτησίας του δισεκατομμυριούχου Τζεφ Μπέζος, καθώς εντείνει τις εξοργιστικές αντεργατικές πρακτικές εν μέσω πανδημίας, ενώ τα κέρδη του απογειώνονται. Στις 21/4, περισσότεροι από 300 εργαζόμενοι της Amazon απήργησαν σε όλες τις πολιτείες, διαμαρτυρούμενοι για τα ελλιπή μέτρα προστασίας και τους εκβιασμούς της εργοδοσίας. Μέχρι στιγμής έχουν διαπιστωθεί κρούσματα σε τουλάχιστον 130 αποθήκες, σε κάποιες από τις οποίες είναι περισσότερα από 30. Η εταιρία αρκείται στην υπόσχεση ότι θα συνεχίσει να πληρώνει όσους ασθενούν, με τους εργαζομένους να απαιτούν κλείσιμο των αποθηκών, δωρεάν τεστ για όλους τους εργαζομένους και δύο εβδομάδες άδεια με κανονική καταβολή των μισθών τους. Οι εργαζόμενοι ακόμα καταγγέλλουν την έλλειψη μασκών και θερμομέτρησης και ζητούν την παύση των απαιτήσεων της εταιρίας για σάρωση και συσκευασία συγκεκριμένου αριθμού αντικειμένων ανά λεπτό, που δεν τους επιτρέπει καν την τακτική απολύμανση των χεριών. Η τραγική αυτή κατάσταση οδήγησε σε κινητοποιήσεις και απεργίες σε διάφορες πόλεις τον προηγούμενο μήνα, με την εταιρία να προχωρά στην απόλυση εργαζομένου που πρωτοστάτησε σε κινητοποίηση στην Νέα Υόρκη, όπως και άλλων δύο διοικητικών υπαλλήλων που κατήγγειλαν ανοιχτά τις συνθήκες εργασίας στις αποθήκες.

Ο Τζεφ Μπέζος, ωστόσο, δεν εξαντλεί τον άρρωστο νεοφιλελευθερισμό του στην Amazon αλλά εφαρμόζει τις ίδιες πρακτικές και στους εργαζομένους στα Whole Food Markets. Τα κρούσματα σε εργαζομένους είναι κι εκεί πολλά, καθώς τα μέτρα ατομικής προστασίας είναι ανύπαρκτα και δεν υπάρχει καμιά πρόβλεψη για να αποφεύγεται ο συνωστισμός. Οι εργαζόμενοι για να βγουν σε άδεια μετ' αποδοχών θα πρέπει να κάνουν τα δυσεύρετα και πανάκριβα τεστ, αναγκαζόμενοι έτσι, στις περισσότερες περιπτώσεις, να μπαίνουν μόνοι τους σε καραντίνα απλήρωτοι. Η πρώτη διαμαρτυρία πραγματοποιήθηκε στις 31/3 ενώ οργανώνεται απεργία με την μορφή της δήλωσης ασθένειας και για τις 1/5. Την ίδια στιγμή, έχει έρθει στο φως ρεπορτάζ που αποκαλύπτει ότι η εταιρία έχει φτιάξει λογισμικό που ανιχνεύει και αξιολογεί τον κίνδυνο δημιουργίας ή συμμετοχής σωματίου από τους εργαζομένους στα 510 καταστήματά της, βασιζόμενο σε πάνω από 20 παραμέτρους, όπως η αφοσίωση των εργαζομένων, ο κύκλος εργασιών, η φυλετική πολυμορφία, η απεύθυνση των εργαζομένων στο τμήμα ανθρώπινου δυναμικού, η γειτνίαση με κάποιο άλλο σωματείο και οι παραβιάσεις που καταγράφονται από την Υπηρεσία Ασφάλειας και Υγείας της Εργασίας.

Βολιβία

Στους δρόμους βγήκαν εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα στις μεγάλες πόλεις της Βολιβίας στις αρχές Απρίλη, καταγγέλλοντας την πραξικοπηματία πρόεδρο Ανέζ, καθώς όπως λένε: «η κυβέρνηση μας κλειδώνει στα σπίτια μας και η πείνα θα μας σκοτώσει». Η πρόεδρος έχει υποσχεθεί παροχή τροφίμων σε όλους και επίδομα 60 δολαρίων στους συνταξιούχους, στις έγκυες και στα παιδιά. Αυτά τα μέτρα όχι μόνο δεν αρκούν, αλλά ούτε και έχουν εφαρμοστεί, ενώ έχει απαγορευτεί η κυκλοφορία και έχουν κλείσει οι τράπεζες, οδηγώντας εκατομμύρια να αγωνιούν για την επιβίωσή τους. Κοινωνικές οργανώσεις και αυτόχθονες καταγγέλλουν την κυβέρνηση με κοινή ανακοίνωσή τους και προσπαθούν να χτίσουν δίκτυα αλληλοβοήθειας, με την αστυνομία να προκαλεί, εμποδίζοντάς τους. Η ανίκανη αμερικανοκίνητη κυβέρνηση της Ανέζ, στα μέσα Απρίλη έβαλε την χώρα στην μέγγενη του ΔΝΤ, παίρνοντας δάνειο 320 εκατομμυρίων. Κάτι που δεν συνέβη στα 13 χρόνια διακυβέρνησης του δημοκρατικά εκλεγμένου και διωγμένου από το πραξικόπημα πρώην προέδρου Έβο Μοράλες.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ!

- ▶ **Να σταματήσουν όλοι οι πλειστηριασμοί**
- ▶ **Διαγραφή Χρεών εργαζομένων και φτωχών**

Σε μια περίοδο όπου η κοινωνία βάλλεται από μια διπλή επίθεση, οικονομική από το ξέσπασμα της κρίσης και υγειονομική από την πανδημία του Κορονοϊού, έρχεται ένα ακόμα σφοδρό χτύπημα στα δικαιώματά μας. Σύμφωνα με το τρίτο μνημόνιο που ψήφισαν, τόσο η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, όσο και η δήθεν «φιλολαϊκή» αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, αίρεται η προστασία της πρώτης κατοικίας από την 1^η Μαΐου. Αυτό σημαίνει ότι εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά πετιούνται κυριολεκτικά στον δρόμο και καταδικάζονται στην εξαθλίωση, αν όχι σε θάνατο. Ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού θα γνωρίσει την μοίρα των χιλιάδων αστέγων, των προσφύγων και των φυλακισμένων, που αυτή την στιγμή ζουν κάτω από άθλιες και επικίνδυνες συνθήκες κι έρχονται αντιμέτωποι με ένα πογκρόμ βίας, προστίμων και κυνηγητού από τα σώματα ασφαλείας.

Την ίδια στιγμή που η Κυβέρνηση μας επιβάλλει, με πρόστιμα και καταστολή, να «μεινουμε σπίτι», ταυτόχρονα σχεδιάζει να αρπάξει τα σπίτια των πιο οικονομικά ευάλωτων, δείχνοντας με τον πιο κυνικό τρόπο την πλήρη αδιαφορία τους για τις ζωές και την υγεία των εργαζομένων. Για άλλη μια φορά, η κυβέρνηση της ΝΔ είναι πανέτοιμη να χαρίσει τους κόπους μιας ζωής, την περιουσία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων στις τράπεζες και στους τοκογλύφους δανειστές. Μέχρι εκεί φτάνει ο κάλπικος ανθρωπισμός τους! Βασική επιδίωξη των τοκογλύφων των Βρυξελλών, αλλά και της ελληνικής αστικής τάξης είναι να διασώσουν τις τράπεζες πάση θυσία και με οποιοδήποτε τίμημα, έτσι ώστε να γλυτώσουν από μια άμεση χρεοκοπία.

Το ελληνικό τραπεζικό σύστημα παρά τα δισεκατομμύρια επιχορηγήσεων από τις αμέτρητες ανακεφαλαιώσεις και τις «εγγυήσεις» του ελληνικού κράτους, παραμένει σε μια άτυπη χρεοκοπία βουτηγμένο στα χρέη και στα κόκκινα δάνεια. Στην «ισχυρή» Ελλάδα της «ανάπτυξης» και των Success Story, το ποσοστό μη εξυπηρετούμενων δανείων αγγίζει το 39% του συνόλου (το μεγαλύτερο ποσοστό στην Ε.Ε.) και το αστρονομικό ποσό των 60 δις ευρώ. Μάλιστα στόχος των μνημονιακών δεσμεύσεων είναι να υποχωρήσουν τα δάνεια κάτω από τα 20 δις ευρώ μέχρι το 2021! Η κατάσταση αυτή θα επιδεινώνεται διαρκώς όσο εξελίσσεται απότομα η κρίση. Για να αποφευχθεί η άμεση κατάρρευση των τραπεζών πρέπει να ξεπουλήσουν όπως-όπως τα κόκκινα δάνεια σε κάθε είδους Funds και αγριάνθρωπο της «αγοράς». Βασική προϋπόθεση όμως, για να διασφαλίσουν τα κέρδη τους οι σύγχρονοι μαυραγορίτες, εί-

να να αρθεί οποιαδήποτε προστασία των δανειζόμενων, για να μπορούν να πλιατσικολογούν ανενόχλητοι σε βάρος της ελληνικής οικονομίας και των εργαζομένων.

Παρά τις κάλπικες δεσμεύσεις της κυβέρνησης, ότι «δεν θα πραγματοποιηθεί κανένας πλειστηριασμός εν μέσω της πανδημίας του Κορονοϊού», ετοιμάζουν να φέρουν προς ψήφιση έναν νέο πτωχευτικό Κώδικα, ως εγγύηση προς τους δανειστές, τον ΣΕΒ και τις αγορές ότι θα προχωρήσουν το ξεπούλημα της περιουσίας του Ελληνικού Λαού. Το νομοσχέδιο θα ορίζει το νομικό πλαίσιο για την πτώχευση των δανειοληπτών και έχει σαν στόχο, αφενός την κατάργηση οποιασδήποτε προστασίας έχουν οι δανειολήπτες για την ρευστοποίηση των περιουσιακών τους στοιχείων και αφετέρου την πλήρη προστασία και ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου, των funds και των τραπεζών. Η εφαρμογή του θα οδηγήσει σε μια ακόμα μεγαλύτερη διείσδυση του παρασιτικού κεφαλαίου στην Οικονομία και επόμενος σε μία ακόμα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση του Ελληνικού Καπιταλισμού, αλλά και σε περαιτέρω φτωχοποίηση των εργαζομένων και τα φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Την ώρα που μετράμε εκατόμβες νεκρών στην Ευρώπη, οι αιμοσταγείς δανειστές της Ε.Ε., ενδιαφέρονται αποκλειστικά για να διασώσουν τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις. Ενισχύουν κυρίως τις ισχυρές οικονομίες της ευρωζώνης, ενώ για όλους τους λαούς της Ευρώπης ετοιμάζουν νέα σκληρά «Κορονο-μνημόνια». Στο ίδιο μοτίβο, «όλα για τους πλούσιους και το κεφάλαιο ενώ για τους εργαζομένους και την νεολαία, αντεργατικά μέτρα και απαγορεύσεις» κινείται και η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη, ήδη από την αρχή της εκλογής της και την έναρξη της οικονομικής κρίσης στα τέλη του 2019. Έχοντας τεράστιες ευθύνες για την διάλυση του συστήματος υγείας, των δομών πρόνοιας και την επιδείνωση της υγείας των εργαζομένων προχωράει σε σκανδαλώδη ενίσχυση δισεκατομμυρίων στους καναλάρχεις, στα ημέτερα μεγαλοστελέχη των ΔΕΚΟ, στις τράπεζες και επιχειρήσεις. Ταυτόχρονα, καταργεί πλήρως την εργατική νομοθεσία δίνοντας υπερεξουσίες στους εργοδότες, φιλοδωρήματα ελεημοσύνης στους εργαζομένους, ενώ χρησιμοποιεί την υγειονομική κρίση για να εμβαθύνει ακόμα περισσότερο την αντιδημοκρατική αναδίπλωση και το κράτος έκτακτης ανάγκης. Έτσι λοιπόν παρά τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης των α(χ)ρίστων της ΝΔ και των αργυρώνητων ΜΜΕ, για την περίφημη «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη» δεν μπορεί να κρυφτεί το γεγονός ότι αυτή μεταφράζεται μόνο σε νέα δάνεια και άρα

νέα μνημόνια από τους τοκογλύφους-δανειστές της ιμπεριαλιστικής ΕΕ κι έτσι δεν δέχθηκαν ούτε κουβέντα για την επέκταση προστασίας της πρώτης κατοικίας από την κυβέρνηση.

Η αρπαγή της πρώτης κατοικίας, ειδικά την συγκεκριμένη περίοδο, αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να καθησυχαστούμε από τις διαβεβαιώσεις των αγυρτών της κυβέρνησης. Το επόμενο διάστημα η στεγαστική κρίση θα γίνει ακόμα πιο έντονη, μιας και χιλιάδες ακόμα οικογένειες, που είτε έχασαν την δουλειά τους είτε είδαν το εισόδημα τους να μειώνεται δραστικά, θα προστεθούν στην λίστα των κόκκινων δανείων ή θα εκδιωχθούν από το σπίτι τους επειδή δεν μπορούν να πληρώσουν το νοίκι και τους λογαριασμούς. Για αυτό και επιτίθενται με τέτοιο μένος απέναντι στο κίνημα κατά των πλειστηριασμών, φοβούμενοι την αντίδραση του εργατικού κινήματος. Ο πανικός τους είναι τόσο έκδηλος, που καλούν σε απολογία αγωνιστές, με πρακτικές που θυμίζουν «χούντα», εν μέσω απαγόρευσης της κυκλοφορίας.

Η συνέχιση των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών αποτελεί ζωτική ανάγκη για των χρεωκοπημένο Ελληνικό Καπιταλισμό. Μάλιστα οι επιθέσεις στα δικαιώματά μας θα γίνονται ολοένα και πιο βίαιες, όσο εξελίσσεται και βαθιάει η οικονομική κρίση, η οποία θα είναι πολύ χειρότερη από αυτή του 2008. Όπως έδειξε αυτή η σύντομη περίοδος, οι μόνοι που μπορούν να εγγυηθούν την υγεία και την ασφάλεια του πληθυσμού είμαστε εμείς-οι εργαζόμενοι και νεολαία- που κρατάμε την οικονομία, την παραγωγή, την υγεία στις πλάτες μας. Να πάρουμε, λοιπόν, την κατάσταση στα χέρια μας και να σπάσουμε την χουντικού τύπου απαγόρευση της κυκλοφορίας που προσπαθούν να παγιώσουν για τα εργασιακά και δημοκρατικά μας δικαιώματα.

Με κάθε τρόπο και μέσο πάλης που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, με επιτροπές σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πολυκατοικία και χώρο δουλειάς να

δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης και αλληλεγγύης. Κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να μείνει μόνος-καμία οικογένεια να πεταχτεί στο δρόμο.

- Κάτω τα χέρια από την πρώτη κατοικία. Να σταματήσουν τώρα όλοι οι πλειστηριασμοί. Αγώνας για να μην ψηφιστεί ο νέος Πτωχευτικός Κώδικας.

- Να σταματήσουν οι διώξεις αγωνιστών ενάντια στους Πλειστηριασμούς.

- Πάγωμα και Διαγραφή των χρεών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών οικογενειών.

- Αξιοπρεπή διαβίωση για όλο τον πληθυσμό-Στέγαση για όλους. Επίταξη καταλυμάτων και ξενοδοχείων για την διαμονή των αστέγων και προσφύγων.

- Αποσυμφόρηση των φυλακών και των στρατώνων. Να κλείσουν άμεσα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

- Έξω τώρα από την Ε.Ε. των πλουσίων και των ελίτ. Άμεση κατάργηση του Συμφώνου Σταθερότητας και των «πλεονασμάτων».

- Διαγραφή του χρέους μονομερώς.

Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες και την αντιμετώπιση της κατάστασης. Οικονομική ενίσχυση και κατ' οίκον φροντίδα σε ηλικιωμένους και ομάδες υψηλού κινδύνου!

- Απαγόρευση απολύσεων. Κανένας χαμένος μισθός-εισόδημα.

- Να υπερασπίσουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα και τις δημοκρατικές μας ελευθερίες.

- Να σταματήσει τώρα η ψήφιση νόμων από την κυβέρνηση, εκτός από αυτούς που αφορούν την πρόληψη και την αντιμετώπιση της πανδημίας και την υλοποίηση μέτρων ανακούφισης της κοινωνίας.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**

75 χρόνια από τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου

Από το 1870 μέχρι το 1914, το καπιταλιστικό σύστημα γνώρισε μια περίοδο ραγδαίας αύξησης της παραγωγικότητας αλλά και της συνολικής βιομηχανικής παραγωγής στα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα της Ευρώπης. Αυτή όμως η ανάπτυξη ασφυκτιούσε και ερχόταν σε πλήρη σύγκρουση με τον εδαφικό περιορισμό των εθνών-κρατών. Τότε αρχίζει ένας επικίνδυνος και οξυμένο ανταγωνισμός, γύρω από την κούρσα των εξαγωγών αλλά και των στρατιωτικών προετοιμασιών.

Την αντίφαση αυτή προσωρινά την εξομάλυνε η δημιουργία αποικιακών αυτοκρατοριών, βασισμένη στη βάρβαρη υπερεκμετάλλευση των καθυστερημένων χωρών (κυρίως σε Αφρική, Ασία και Λ. Αμερική), και με την καταλήστευσή τους μπόρεσε να εκτονωθεί προσωρινά η κρίση. Έτσι, οι ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις της περιόδου χώρισαν τον πλανήτη σε σφαίρες επιρροής, από τις οποίες όμως έβγαιναν χαμένες οι αναδυόμενες (τότε) βιομηχανικές δυνάμεις (ΗΠΑ, Γερμανία, Ρωσία, Ιαπωνία), που δεν είχαν εξαπλωθεί όσο ήθελαν. Η τεράστια ανάπτυξή τους, όμως, είχε ως αποτέλεσμα την αμφισβήτηση των μέχρι τότε εδαφικών σφαιρών επιρροής.

Η αμφισβήτηση του αποικιακού status quo ήρθε από την πολεμική μηχανή της Γερμανίας, καθώς τις τελευταίες δεκαετίες του 19^{ου} αιώνα είχε μπει σε μια ιλιγγιώδη κούρσα εξοπλισμών, ανταγωνιζόμενη τους «παραδοσιακούς» ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία) και έχοντας αναπτύξει τη θεωρία του «ζωτικού χώρου», που χρειαζόταν ο γερμανικός καπιταλισμός για την κάλυψη των ιδιαίτερων συμφερόντων του. Η αφορμή για το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου δόθηκε με τη δολοφονία του Αρχιδούκα της Αυστροουγγαρίας από έναν Σέρβο φοιτητή. Μέσα σε λίγες μέρες ακολούθησε ένα ντόμινο κηρύξεων πολέμου σχεδόν από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, συνυφασμένο και με την τεράστια προδοσία της 2^{ης} Διεθνούς. Με την είσοδο αργότερα και υπερπόντιων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ, Ιαπωνία), ο μεγάλος πόλεμος παρέσυρε στη δίνη του σχεδόν το σύνολο του πλανήτη. Οι περισσότερες χώρες συμμαχισαν με την Αντάντ εναντίον της Γερμανίας, οδηγώντας στην ολοκληρωτική της ήττα, με ταπεινωτικούς όρους.

Ωστόσο, η ήττα του γερμανικού ιμπεριαλισμού δεν έλυσε τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Αντιθέτως, η Οκτωβριανή Επανάσταση και το επαναστατικό κύμα που ακολούθησε το 1918-23 θορύβησαν τους νικητές, που δεν τόλμησαν ν' αποπλίσουν εντελώς τη Γερμανία, παρά το γεγονός ότι επιχείρησαν να την αποδυναμώσουν με την ταπεινωτική συνθήκη των Βερσαλλιών. Ωστόσο, ο «κοινός εχθρός» για όλα τα καπιταλιστικά κράτη της Ευρώ-

πης δεν ήταν η Γερμανία, αλλά η εργατική τάξη και το κομμουνιστικό κίνημα. Για να μην πάρει την εξουσία το προλεταριάτο, το μεγάλο κεφάλαιο έπρεπε να την «παραδώσει» στον Χίτλερ και τον Μουσολίνι.

Τον Οκτώβριο του 1929, ξεσπά το χρηματιστηριακό Κραχ, που θα προκαλέσει τη μεγαλύτερη μέχρι τότε παγκόσμια οικονομική ύφεση στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος. Παράλληλα όμως αποτέλεσε και ουσιαστική αιτία για την ανάφλεξη του πολέμου, καθώς το ένα ιμπεριαλιστικό κράτος προσπαθούσε να φορτώσει την κρίση στο άλλο.

Οι πολεμικές βιομηχανίες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων έπρεπε να ξαναβάλουν μπρος τις μηχανές τους. Όλα τα ιμπεριαλιστικά κράτη ξαναέμπαιναν στην κούρσα των πολεμικών προετοιμασιών. Η γερμανική αστική τάξη άρχισε να προετοιμάζεται πυρετωδώς για μια γενικευμένη επίθεση στην Ευρώπη, με στόχο την κατάκτηση του περιβάλλοντος «ζωτικού χώρου». Αντίστοιχα, Ιταλία και Ιαπωνία ξεκινούσαν τις πολεμικές προετοιμασίες για τη διεύρυνση των εδαφικών τους κτήσεων, που δεν είχε ικανοποιηθεί από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Παράλληλα, στην κούρσα έμπαινε και η Αγγλία, με σκοπό να αποτρέψει μια γερμανική ηγεμονία στην Ευρώπη και να διατηρήσει την πρωτοκαθεδρία της στο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος φάνταζε πλέον αναπόφευκτος.

Για να ξεκινήσει όμως ο πόλεμος, η παγκόσμια μπουρζουαζία έπρεπε να αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα και την ΕΣΣΔ, που αποτελούσαν σημαντικά εμπόδια για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Επομένως, έπρεπε να προηγηθεί ένα κύμα προδοσιών και ηττών για το προλεταριάτο, μια περίοδος σφοδρής αντεπανάστασης. Συνοπτικά, αυτή συμπεριέλαβε: τη σταλινοποίηση της ΕΣΣΔ και της Γ' Διεθνούς, μια σειρά από ήττες της εργατικής τάξης (Γερμανία, Ιταλία, Κίνα, Ισπανία, Γαλλία κ.ά.) εξαιτίας της προδοτικής πολιτικής του σταλινισμού, την απομόνωση της ΕΣΣΔ και την κρίση λόγω των εκκαθαρίσεων και του συμφώνου Ρίμπεντροπ-Μολότοφ τον Αύγουστο του 1939, που οδήγησαν στον αποκεφαλισμό του Κόκκινου Στρατού, την αποδιοργάνωση της σοβιετικής άμυνας, την παράδοση της Πολωνίας στον Χίτλερ.

Η έναρξη του πολέμου πραγ-

ματοποιήθηκε τελικά την 1^η Σεπτεμβρίου 1939, με την εισβολή της Γερμανίας στην Πολωνία. Θα ακολουθήσουν 6 χρόνια βάρβαρων συγκρούσεων, όπου για μία ακόμα φορά η παγκόσμια εργατική τάξη μετατράπηκε σε κρέας για τα κανόνια και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Το 1941 η Γερμανία επιτέθηκε και στην ΕΣΣΔ. Έπρεπε να περάσει σχεδόν ενάμιση χρόνος συνεχών ηττών για να μπορέσει ν' ανακοπεί η γερμανική προέλαση. Η τελική ήττα του γερμανικού ιμπεριαλισμού δεν οφείλεται στους σταλινικούς γραφειοκράτες του Κρεμλίνου, αλλά στην κληρονομιά της Οκτωβριανής Επανάστασης και στον ηρωισμό των μαζών της ΕΣΣΔ. Το φριχτό τέλος του πολέμου ήρθε με τη ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι τον Αύγουστο του 1945.

Τα θύματα του πολέμου ξεπέρασαν τα 80 εκατομμύρια, η Ευρώπη διαλύθηκε ολοσχερώς, η ΕΣΣΔ δέχθηκε ισχυρά πλήγματα. Επίσης, κατά τη διάρκεια του πολέμου, αποτυπώθηκε ξεκάθαρα στη συνείδηση του προλεταριάτου η προδοτική στάση και φύση των αστικών τάξεων, καθώς έσπευδαν να συνεργαστούν με τους ναζί ή δραπετεύαν άρον-άρον για να σωθούν, αφήνοντας την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έρμαιο στα χέρια του φασισμού. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ο πόλεμος να πυροδοτήσει νικηφόρες σοσιαλιστικές επαναστάσεις (Κίνα, Γιουγκοσλαβία κ.ά.), τη δημιουργία εργατικών κρατών σε όλη σχεδόν την ανατολική Ευρώπη, αλλά και αντιαποικιακές επαναστάσεις μετά τη λήξη του και στις δεκαετίες που ακολούθησαν.

Με το τέλος του πολέμου, δεν επιτυγχάνεται προφανώς η παγκόσμια ειρήνη. Οι ΗΠΑ αναδείχθηκαν ως ηγεμονική δύναμη, υποβαθμίζοντας τον βρετανικό και γαλλικό ιμπεριαλισμό, ενώ η ΕΣΣΔ εμφανίζεται και αυτή στο προσκήνιο ως υπερδύναμη. Και παρ' όλο που η σταλινική γραφειοκρατία έχει διαλύσει την Κομιντέρν (από το 1943), πρόδωσε τόσες επαναστάσεις (όπως και στην Ελλάδα) και προσέφερε τα πάντα στους ιμπεριαλιστές συμμάχους της, αρχίζει ο Ψυχρός Πόλεμος!

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Λουίς Σεπούλβεδα 1949 – 2020

Ο γνωστός Χιλιανός συγγραφέας Λουίς Σεπούλβεδα έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 70 ετών, νικημένος από τον κορονοϊό στις 16/4 στην πόλη Αστούριας της Ισπανίας όπου ζούσε τα τελευταία χρόνια. Ο Σεπούλβεδα γεννήθηκε στην πόλη Οβάγιε την 1 Οκτωβρίου του 1949 από πατέρα αγωνιστή του ΚΚ Χιλής και μητέρα ιθαγενή της φυλής των Μαπούτσε. Στα 15 του οργανώθηκε στην Κομμουνιστική νεολαία από την οποία θα διαγραφεί το 1968 για να συμμετάσχει στην συνέχεια σε μια «φράξια» του Σοσιαλιστικού Κόμματος Χιλής, το οποίο διαπνεόταν από πιο δημοκρατικό πνεύμα σε σχέση με το σταλινικό Κ.Κ.

Ο Σεπούλβεδα άρχισε να γράφει από πολύ νέος ενώ ακολούθησε θεατρικές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Σαντιάγο όπου είχε ενεργή συμμετοχή στο φοιτητικό κίνημα και υποστήριξε ενεργά την κυβέρνηση του Σαλαντór Αλιέντε το 1971. Υπήρξε μαχητικός κομμουνιστής και φανατικός πολέμιος της δικτατορίας Πινοσέτ, από την οποία βασανίστηκε και φυλακίστηκε για τρία χρόνια. Κάτω από την πίεση του διεθνούς κύματος αλληλεγγύης η χούντα μετέτρεψε την ποινή των 28 χρόνων σε εξορία και αφαίρεση της Χιλιανής υπηκοότητας την οποία δεν μπόρεσε να ανακτήσει παρά μόνο τα τελευταία χρόνια.

Οι συνεχόμενες διώξεις και φυλακίσεις τον οδήγησαν για πολλά χρόνια σε μια διαρκή εξορία μεταξύ χωρών και πολιτισμών (Αργεντινή, Ουρουγουάη, Βραζιλία, Περού, Εκουαδόρ, Γερμανία, Νικαράγουα, Ισπανία) όπου συνέβαλε στην πολιτιστική ανάπτυξη των χωρών ιδρύοντας θέατρα, γράφοντας βιβλία και συμμετέχοντας σε κάθε αγώνα. Το 1979 εντάχθηκε στη Διεθνή Ταξιαρχία «Σιμόν Μπολιβάρ» που μαχόταν στο πλευρό της Επανάστασης των Σαντινίστας στη Νικαράγουα κατά του δικτάτορα Σομόζα. Μετά τη νίκη της Επανάστασης εργάστηκε στην Νικαράγουα ως δημοσιογράφος.

Με ένα μακρύ και πλούσιο συγγραφικό έργο ο Σεπούλβεδα άφησε ένα στίγμα στη διεθνή λογοτεχνία (ίσως και γενικότερα στην τέχνη) ως ένας συγγραφέας με μια καθαρή φαντασία και ένα τρόπο γραφής που ταξιδεύει παιδιά και ενήλικες.

Τα περισσότερα από τα έργα του Σεπούλβεδα είναι μεταφρασμένα στα ελληνικά ενώ τα πιο γνωστά βιβλία του είναι: «Ο κόσμος του τέλους του κόσμου» (1989), «Όνομα ταυρομάχου» (1994), «Patagoniaexpress» (1995), «Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει» (1996), «Το ημερολόγιο ενός ευαίσθητου killer» (1996), «HotLine, Γιακαρέ» (1997), «Η τρέλα του Πινοσέτ» (2002), «Τα χειρότερα παραμύθια των αδελφών Γκριμ» (2004), «Η δύναμη των ονείρων» (2006).

Τον Μάρτιο νόσησε από Κορονοϊό και ήταν το πρώτο κρούσμα στην Αστούρια της Ισπανίας όπου και κατέληξε με βαριά πνευμονία. Δυστυχώς ήταν ακόμα ένας που υπήρξε θύμα μιας πανδημίας η οποία λόγω της εγκληματικής διαχείρισης και ολιγωρίας κράτους και κυβερνήσεων σε παγκόσμια κλίμακα προκαλεί δεκάδες χιλιάδες θανάτους εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των μόνιμων θυμάτων της καπιταλιστικής κρίσης.

Διδάσκοντας σε όσους διαβάζουν τα βιβλία του πως «πετάει μόνο αυτός που τολμάει να πετάξει», ο Λουίς Σεπούλβεδα σίγουρα έχει αφήσει πίσω του λογοτεχνικά έργα που συγκινούν και εμπνέουν για την διορατικότητα (κατήγγειλε από πολύ νωρίς την οικολογική καταστροφή) και την ανθρωπιά τους, το δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή ζωή και στον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η Γαλλία μπροστά στην επιδημία

Η Γαλλία, όπως η συντριπτική πλειοψηφία των χωρών παγκοσμίως, έχει εισέλθει στα αχαρτογράφητα νερά της επελαύνουσας οικονομικής κρίσης και της επιδημίας. Όπως μία σειρά από χώρες, έχει αποφασίσει, από τις 14/3, κλείσιμο των επιχειρήσεων λιανικού εμπορίου και επισιτισμού, και, από τις 17/3, περιορισμούς κυκλοφορίας, πανομοιότυπους με αυτούς που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα. Ο Μακρόν, σε διάγγελμά του, στις 14/4, ανακοίνωσε την διατήρηση των μέτρων έως τις 11 Μάη και την σταδιακή άρση τους εφεξής.

Τα μέτρα της κυβέρνησης και το διεθνές οικονομικό περιβάλλον έχουν βυθίσει την οικονομία σε μία αυτοκτονική βουτιά. Προφανώς κάθε μέρα, έρχονται στο φως νέα στοιχεία της ολέθριας αυτής κατάστασης, και κάθε μέρα οι εκτιμήσεις αναθεωρούνται προς το χειρότερο: κατά την περίοδο εφαρμογής των μέτρων κατά της πανδημίας, η βιομηχανική παραγωγή έπεσε κατά 44 τοις εκατό, η ιδιωτική κατανάλωση έπεσε κατά 35 περίπου τοις εκατό, ενώ συνολικά το ΑΕΠ είναι μειωμένο κατά 36 τοις εκατό. Μέχρι τα Απρίλη, πάνω από 800 χιλιάδες επιχειρήσεις και περίπου 10,2 εκατομμυρίων εργαζόμενων έχουν τεθεί σε καθεστώς τεχνικής/μερικής ανεργίας. Περισσότεροι από ένας στους τρεις εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα υπάγονται σε αυτό το καθεστώς. Οι επιχειρήσεις πληρώνουν το 84 τοις εκατό του καθαρού βασικού μισθού. Κατόπιν οι επιχειρήσεις λαμβάνουν μία καθολική

αποζημίωση από το κράτος. Η χρηματοδότηση της τεχνικής ανεργίας θα κοστίσει στο κράτος και στον αντίστοιχο ΟΑΕΔ (Assurance Chômage) πάνω από 24 δισεκατομμύρια ευρώ μόνο για τρεις μήνες. Στην πραγματικότητα, κατά αυτόν τον τρόπο, οι εργοδότες δεν έχουν κάποιον πιεστικό λόγο να προχωρήσουν σε απολύσεις, καθώς απαλλάσσονται από οποιαδήποτε σχεδόν οικονομική υποχρέωση όσον αφορά τους μισθωτούς.

Τα χρήματα αυτά αποτελούν μέρος των μέτρων στήριξης της οικονομίας ύψους 110-5 δισεκατομμυρίων, εκ των οποίων 20 δισεκατομμύρια προορίζονται σε μία εικοσάδα στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις, όπως η Air France, η Renault. 50 περίπου δισεκατομμύρια προβλέπονται από την μετάθεση των φορολογικών και ασφαλιστικών υποχρεώσεων των επιχειρήσεων. Τέλος 7 δισεκατομμύρια θα κατευθυνθούν στην ενίσχυση του συστήματος υγείας, για προμήθεια εξοπλισμού, έκτακτα μισθολογικά επιδόματα κ.α. Σύμφωνα με τα παραπάνω μεγέθη και υπολογίζοντας μία πτώση του ΑΕΠ κατά 8 τοις εκατό σε ετήσια βάση την μεγαλύτερη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Γαλλία θα έχει έλλειμμα στο προϋπολογισμό της περίπου 9 τοις εκατό του ΑΕΠ, κάτι που θα ανεβάσει το χρέος στο 115 τοις εκατό του ΑΕΠ, 17 μονάδες πάνω από το προβλεπόμενο από τον προϋπολογισμό του 2020.

Όσον αφορά την ίδια την επιδημία, έχει δοκιμάσει τα όρια της χώρας. Η Γαλλία διαθέτει κάποιες δυνατότητες, περιορισμένες βέβαια, λόγω υποδομών

και ενός δεδομένου οικονομικού επιπέδου, να διατηρήσει εντός ορισμένων ορίων την υγειονομική κρίση: χρήση των υποδομών του στρατού και του σιδηροδρομικού δικτύου της χώρας για την ανακατανομή των ασθενών, μετατροπή διαφόρων βιομηχανικών μονάδων για παραγωγή αναπνευστήρων και τζέλ. Εντούτοις, όπως και την συντριπτική πλειοψηφία των κρατών παγκοσμίως, η επιδημία βρήκε την Γαλλία χωρίς κανένα μηχανισμό έκτακτης ανάγκης: ο ένας και μοναδικός οργανισμός που είχε δημιουργηθεί ειδικά για τέτοιες περιπτώσεις επιδημιών, και ο οποίος διέθετε εκτεταμένα στόκ, προμήθειες, σχέδια και προσωπικό επιτελικής διαχείρισης, περιέπεσε στην αφάνεια. Υπαίτιος δεν είναι παρά ο νεοφιλελευθερισμός των αστικών κομμάτων, ο οποίος αγνοεί και περιφρονεί την χρησιμότητα των μακροπρόθεσμων επενδύσεων, όχι μόνο των σχετιζόμενων με την παραγωγή, αλλά και με την αναπαραγωγή της οικονομίας και της κοινωνίας. Οι δε ανακοινώσεις του Μακρόν για σταδιακή άρση των περιορισμών και άνοιγμα των σχολείων και των παιδικών σταθμών, δεν φαίνεται να υπακούν σε κάποιο υγειονομικό σχεδιασμό. Όσο οι γονείς αναγκάζονται να κρατάνε τα παιδιά σπίτι, δεν μπορούν να ξεκινήσουν να δουλεύουν. Έτσι, η κυβέρνηση απλώς επιταχύνει την επιστροφή στην εργασία, με πρόχειρο τρόπο, θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία του πληθυσμού.

Είναι βέβαιο ότι παρά τα γλυκόλογα του Μακρόν ο λογαριασμός θα σταλεί ολόκληρος στους εργαζόμενους. Ο Μακρόν, πράγματι, ανέβαλλε επ' αορι-

στον την ψήφιση και την εφαρμογή της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού, όπως επίσης ανέβαλλε την εφαρμογή ενός μέρους της ήδη ψηφισμένης μεταρρύθμισης του ΟΑΕΔ. Σε κάθε περίπτωση, η μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού δεν θα είχε άμεσα δημοσιονομικά αποτελέσματα, ενώ η μείωση των επιδομάτων ανεργίας θα εξοικονομούσε ελάχιστα σε σχέση με τα έξοδα της τεχνικής ανεργίας. Η εργοδοσία, παρά την γενναϊόδωρη στήριξη του κράτους, έχει αρχίσει και προετοιμάζει τις επιθέσεις της. Ο πρόεδρος του αντίστοιχου ΣΕΒ της Γαλλίας, του Medef, δήλωσε ότι πρέπει να «θέσουμε αργά ή γρήγορα το ζήτημα του χρόνου εργασίας, των αργιών και των πληρωμένων αδειών, για να συνοδεύσουμε την επανεκκίνηση και να διευκολύνουμε, δουλεύοντας λίγο περισσότερο, την δημιουργία μίας επιπρόσθετης ανάπτυξης.»

Είναι βέβαιο έχουμε ακόμα μπροστά μας ένα κυκεώνα εξελίξεων. Οι εργαζόμενοι στην Γαλλία, όπως και σε όλον τον κόσμο, θα αναγκαστούν, εκ των πραγμάτων, να υπερασπιστούν το βιοτικό τους επίπεδο και τα δημοκρατικά τους δικαιώματα, η δε επιστροφή σε μία οποιαδήποτε 'κανονικότητα' έχει αναβληθεί για αρκετά χρόνια.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Βραζιλία: πρόβες δικτατορίας εν μέσω πανδημίας

Στη Βραζιλία, την πολυπληθέστερη χώρα της Λατινικής Αμερικής, μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές τα επίσημα καταγεγραμμένα κρούσματα του κορονοϊού είναι πάνω από 50.000 και οι νεκροί περίπου 3.500. Η καμπύλη της επιδημίας δείχνει σαφή ανοδική τάση, αλλά το χειρότερο είναι βέβαια ότι τα πραγματικά δεδομένα της εξάπλωσης του ιού και των θυμάτων έχουν πιθανότατα ελάχιστη σχέση με τα επίσημα. Στη Βραζιλία, όπως και σε όλες σχεδόν τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, εκατομμύρια άνθρωποι, κυρίως πάμφτωχοι ιθαγενείς και κάτοικοι των άθλιων παραγκουπόλεων των μεγάλων αστικών κέντρων, όχι μόνο στερούνται ακόμα και στοιχειώδη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αλλά δεν καταγράφονται καν, δεν «υπάρχουν» για το αστικό κράτος. Έτσι, επιστημονικές έρευνες εκτιμούν ότι οι πραγματικοί αριθμοί κρουσμάτων και νεκρών μπορεί να είναι και δωδεκαπλάσιοι από αυτούς που ανακοινώνονται. Σε όλη τη χώρα, πληθαίνουν οι εντατικές που αναφέρουν ότι έχει καλυφθεί η δυναμικότητά τους ή ότι σε λίγες μέρες δεν θα μπορούν να δεχθούν άλλους ασθενείς.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, ο φασίστας ταρτούφος πρόεδρος Μπολσονάρο μιλούσε στην αρχή της υγειονομικής κρίσης για «φαντασίωση», «υστερία», «υπερεκτιμημένη κατάσταση»,

ακόμα και για συνωμοσία «για να παρλύσει η χώρα, να βυθιστεί η οικονομία και να τελειώσουν με την κυβέρνησή μου». Παρά τις προειδοποιήσεις των επιστημόνων και τις αποφάσεις για περιοριστικά μέτρα, που επιβλήθηκαν από τους κυβερνήτες των επαρχιών, απαιτεί να αρθούν οι περιορισμοί και να «ανοίξει η οικονομία».

Μέσα στην ωμότητα και τον κυνισμό της, η στάση του Μπολσονάρο δεν στερείται λογικής βάσης: εκατομμύρια άνθρωποι, που επιβιώνουν με τα ελάχιστα χρήματα που βγάζουν δουλεύοντας καθημερινά στους δρόμους, βρίσκονται ουσιαστικά αντιμέτωποι με το τραγικό δίλημμα να πεθάνουν από την πείνα ή να πεθάνουν από τον ιό. Μπροστά στους κινδύνους που συνεπάγεται για την καπιταλιστική εξουσία η συσσώρευση εκρηκτικής ύλης στην κοινωνία, η κυβέρνηση, πέρα από άλλα μέτρα «ανακούφισης» για επιχειρήσεις και εργαζόμενους, ανακοίνωσε επίδομα που αντιστοιχεί σε 114 δολάρια για το επόμενο τρίμηνο για τα 15-20 εκατομμύρια των απασχολούμενων στην άτυπη οικονομία.

Η υστερία του Μπολσονάρο αλλά και οι διαρέσεις στα αστικά επιτελεία σχετικά με τη στρατηγική αντιμετώπισης της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης έχουν πυροδοτήσει οξύτατη πολιτική κρίση. Τα μέτρα για την πανδημία που έλαβαν οι κυβερνήτες των επαρχι-

ών, ενάντια στη θέληση του Μπολσονάρο, στηρίζονται από την πλειοψηφία του κοινοβουλίου και από το Ανώτατο Δικαστήριο της Βραζιλίας. Ωστόσο, την «ημέρα των ενόπλων δυνάμεων», ο Μπολσονάρο οργάνωσε συγκέντρωση οπαδών του, ζητώντας από τον στρατό να επέμβει για την άρση των περιοριστικών μέτρων, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει κατάργηση της Βουλής και του Ανώτατου Δικαστηρίου! Εκεί όμως που τελικά παρενέβησαν οι στρατιωτικοί ήταν όταν ο Μπολσονάρο απομάκρυνε τον υπουργό Υγείας, που είναι υπέρ των περιορισμών, επιβάλλοντας την παραμονή του!

Όπως πολύ συχνά συμβαίνει εν μέσω τέτοιων καταστάσεων, τα ανώτερα στελέχη του στρατού και γενικά οι πιο αντιδραστικοί αστικοί κύκλοι επιχειρούν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να επιβάλουν εξελίξεις στην κατεύθυνση ανοιχτά δικτατορικών λύσεων. Έτσι κι αλλιώς, η κυβέρνηση του Μπολσονάρο περιλαμβάνει αρκετούς στρατιωτικούς, απόστρατους και εν ενεργεία. Μπροστά στην προφανή απώλεια του ελέγχου από τον Μπολσονάρο και παραβιάζοντας ανοιχτά το σύνταγμα της χώρας, οι στρατιωτικοί δημιούργησαν τη λεγόμενη «επιχειρησιακή προεδρία», την οποία ανέλαβε ο στρατηγός Μπράγκα Νέτο. Βασικό μέλημά τους είναι να εμποδίσουν με κάθε τρόπο την επιστροφή στην προεδρία του Λούλα Ντα Σίλβα και του Κόμματος Εργαζομένων, ακόμα κι αν η

διακυβέρνησή του ελάχιστα ανταποκρίθηκε στις προσδοκίες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που το στηρίζαν.

Ο μόνος παράγοντας που μπορεί να σταθεί εμπόδιο στα αντιδημοκρατικά σχέδια είναι το βραζιλιάνικο εργατικό κίνημα, που επέδειξε αξιόλογη δυναμική, χωρίς να ποηθεί από την άνοδο του Μπολσονάρο στην προεδρία. Μετά τις μεγάλες απεργίες του Ιουνίου του 2019 ενάντια στην αντεργατική μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, σημαντικοί εργατικοί αγώνες συνεχίζονταν μέχρι και το ξέσπασμα της πανδημίας, με σημαντικότερο από αυτούς την απεργία διαρκείας των εργαζομένων στην κρατική πετρελαϊκή εταιρεία Petrobras ενάντια στο κλείσιμο παραγωγικής μονάδας της στην επαρχία Παρανά και τις συνεπακόλουθες απολύσεις πάνω από 1000 εργατών. Η απεργία αυτή σημείωσε μάλιστα και μια πρώτη νίκη, καθώς το τοπικό δικαστήριο επίλυσης εργατικών διαφορών ανέστειλε προσωρινά τις απολύσεις. Στο μεταξύ, η οργή των λαϊκών μαζών για την πολιτική του Μπολσονάρο εκφράζεται κατά τη διάρκεια της καραντίνας μέσα από διαμαρτυρίες με κατσαρόλες στα μπαλκόνια των σπιτιών! Οι προϋποθέσεις υπάρχουν για αποφασιστική αντεπίθεση του κινήματος την επαύριο της πανδημίας, χρειάζεται όμως να συνοδευτούν από σημαντική ανασυγκρότηση και ανασύνθεσή του, με την ανάδειξη ισχυρών επαναστατικών δυνάμεων.

■ Πάννης Χαλάς

Κορονοϊός και Οικονομική Κρίση

Το "τέλος του νεοφιλελευθερισμού" ή η αρχή ενός νέου δράματος;

■ Γιάννης Σμυρλής

Όσο προχωράει η πρωτόγνωρη κατάσταση έκτακτης ανάγκης, τα ερωτήματα για τη φύση του νέου ιού δίνουν όλο και περισσότερο χώρο σε αυτά για την επόμενη μέρα της παγκόσμιας οικονομίας και για το μοντέλο διαχείρισης το οποίο μπορεί ή πρέπει να ακολουθηθεί. Αποτελεί «καυτό» θέμα συζήτησης το αν έχουμε το τέλος της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας και πολιτικής η οποία κυριάρχησε παγκόσμια από τα τέλη της δεκαετίας του '70.

Πράγματι, ο νεοφιλελευθερισμός έχει δεχτεί ένα σημαντικό πλήγμα (ίσως το σημαντικότερο, όχι όμως και το πρώτο όπως συχνά λέγεται). Πλήθος αστών αναλυτών και πολιτικών ψελλίζουν για την ανάγκη «επιστροφής στον Κέινς». Διαπρύσιοι κήρυκες της αυτορρύθμισης της αγοράς, εξαίρουν τώρα τη χρησιμότητα του κράτους και της πολιτικής παρέμβασης στην οικονομία. Στη χώρα μας, ο αρχιερέας του νεοφιλελευθερισμού, Στέφανος Μάνος, «κατακεραυνώνει» τον ιδιωτικό τομέα, επαινώντας την αποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης. Ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, σκύβει ταπεινά το κεφάλι μπροστά «στους ήρωες με τις μάσκες, τα παιδιά με τα μηχανάκια, τους υπαλλήλους των σούπερ μάρκετ, τους ανθρώπους που αδειάζουν τους κάδους της γειτονιάς μας». Είμαστε άραγε μπροστά σε μια τόσο κοσμοϊστορική καμπή; Είναι ο κορονοϊός η θρυαλίδα για έναν εξορθολογισμό της παγκόσμιας μπουρζουαζίας και των εκπροσώπων της;

Ο νεοφιλελευθερισμός δεν απέτυχε τώρα: η ιστορία του είναι εξαρχής η ιστορία μιας αποτυχίας. Πρώτα απ' όλα, στον βασικό σκοπό του, δηλαδή να λύσει την κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Δεν το κατάφερε ποτέ, αντίθετα, όχι μόνο το καπιταλιστικό σύστημα δεν βγήκε από το πιο μακρύ κύμα ύφεσης, αλλά οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερες κρίσεις (όπως αυτή του 2008) και τώρα φαίνεται να βυθίζεται ταχέως σε μια μεγαλύτερη και για πρώτη φορά τόσο συγχρονισμένη και παγκόσμια κρίση ενώ ταυτόχρονα αποσυνθέτει και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Ο νεοφιλελευθερισμός απέτυχε να ενσωματώσει τις λαϊκές και εργατικές μάζες. Δηλητηρίασε, προφανώς με κάποιες πτυχές του, τη συλλογική συνείδηση, όπως κάνει πάντα η ιδεολογία της κυρίαρχης τάξης (τα γνωστά νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα, π.χ. η υπεροχή του ιδιωτικού έναντι του δημοσίου), αλλά συνολικά δεν απέσπασε ποτέ κάποια μακροχρόνια συναίνεση, ταξική ειρήνη κ.λπ. Γι' αυτό και από την εμφάνισή του, προωθεί όλο και περισσότερο τον περιορισμό του κράτους αυστηρά στην κατασταλτική λειτουργία του, τη μετατροπή του δηλαδή σε μία γυμνή συμμορία ενόπλων στην υπηρεσία της κυρίαρχης τάξης.

Το 2008 είχαμε την πιο έντονη μέχρι τώρα αμφισβήτησή του. Όχι γιατί για πρώτη φορά οι νεοφιλελεύθεροι άπλωναν το χέρι για σωτηρία στα κρατικά ταμεία (πάντα το έκαναν), αλλά γιατί έγινε για πρώτη φορά με τόσο εκκωφαντικό τρόπο. Σήμερα, η αμφισβήτηση αυτή είναι ή έχει τις δυνατότητες να γίνει υπερπολλαπλάσια. Οι εργαζόμενοι βλέπουν αφενός ότι το υποτιθέμενο παντοδύναμο και αιώνιο καπιταλιστικό σύστημα κρέμεται σε μια κλωστή εξαιτίας ενός (όχι και τόσο ασυνήθιστου) ιού. Και αφετέρου, ότι ολόκληρη η λειτουργία της οικονομίας και άρα της κοινωνίας, δεν βασίζεται τελικά στον γιάπη, καπάτσο, αδίστακτο επιχειρηματία, αυτό το τοτέμ του νεοφιλελευθερισμού, αλλά στον εργάτη, τον νοσοκόμο, τον υπάλληλο, αυτά τα ξεχασμένα από τον καπιταλισμό πλάσματα. Ότι η υλική παραγωγή είναι η βάση κάθε κοινωνίας, και όχι οι αεριτζήδικες δουλειές, τα χρηματιστήρια, το «χρήμα που παράγει χρήμα». Αυτό είναι και το νόημα των χειροκροτημάτων στα μπαλκόνια. Οι εργαζόμενοι χειροκροτούν εργαζόμενους, οι επιχειρηματίες και οι πολιτικοί τους παροτρύνουν να το κάνουν μόνο και μόνο για να κρύνουν πίσω από τον «ηρωισμό» (μια πρόσκαιρη κατάσταση) αυτό που πάντα ίσχυε.

Ο νεοφιλελευθερισμός, επομένως, πράγματι απέτυχε. Είναι λοιπόν η ώρα της επιστροφής στον κείνσιανισμό; Αυτό το ερώτημα είναι ένα ενδιαφέρον ερώτημα, αλλά όσοι προσπαθούν να το απαντήσουν αποτυγχάνουν επειδή έχουν μια εκλεκτικιστική αντίληψη

τόσο για τον κείνσιανισμό όσο και για τον νεοφιλελευθερισμό. Κυρίως όμως αποτυγχάνουν γιατί παραγνωρίζουν ότι αυτό το ερώ-

τημα είναι μεν σημαντικό αλλά είναι δευτερεύον. Το κυριότερο ερώτημα είναι το εξής: «Μπορεί το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα να ξεπεράσει το μακρύ κύμα ύφεσης; Και με ποιες προϋποθέσεις;».

Όσο κι αν οι πολιτικές της αστικής τάξης και του αστικού κράτους είναι αναγκαίες και αναγκαία κατάστατες για την λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, εντούτοις είναι δευτερεύουσες μπροστά στους ίδιους τους νόμους κίνησης του καπιταλιστικού συστήματος. Με άλλα λόγια, το ξεπέρασμα του μακρού κύματος κάμψης προϋποθέτει μία τεράστια ήττα της εργατικής τάξης ώστε να αυξηθεί το ποσοστό εκμετάλλευσης και μια μεγάλη απαξίωση του επενδυμένου κεφαλαίου — ούτε λόγος βέβαια για το χρηματικά συγκεντρωμένο (αδρανές) κεφάλαιο ή το πλασματικό κεφάλαιο: αυτά πρέπει να εξατμιστούν. Επιπρόσθετα, θα πρέπει να υπάρξει και μια μακροπρόθεσμη διεύρυνση της καπιταλιστικής αγοράς (είτε γεωγραφική, είτε ενσωμάτωσης νέων τομέων της οικονομίας στην καπιταλιστική παραγωγή είτε δημιουργίας νέων εμπορευμάτων όπως με την υποτιθέμενη 4η τεχνολογική επανάσταση). Κι αυτά είναι μόνο η αρχή. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα θα πρέπει να εκκαθαρίσει τα χρέη, την οικονομική ανισότητα, να αντιμετωπίσει το πολυδιάστατο οικολογικό πρόβλημα, να λύσει το πρόβλημα της έλλειψης μιας παγκόσμιας αστικής ηγεσίας, να ξαναεραρχήσει το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, να δημιουργήσει μια νέα οργάνωση της εργασίας και της παραγωγής, κ.ο.κ. Αυτά με την προϋπόθεση ότι η 4η τεχνολογική επανάσταση, δηλαδή η καθολική αυτοματοποίηση και ψηφιοποίηση θα του παρέχει τα περιθώρια για να παράγει και να πραγματοποιεί υπεραξία, δηλαδή θα επιτρέπει την αναπαραγωγή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής (ιδιωτικοποίηση των μέσων παραγωγής και λειτουργία της αγοράς με την αναζήτηση υψηλότερου ποσοστού κέρδους) πράγμα που φαίνεται πολύ δύσκολο έως πρακτικά αδύνατο.

Αυτές οι προϋποθέσεις είτε δεν υπάρχουν ακόμη, είτε είναι πολύ δύσκολο έως και πρακτικά αδύνατο να δημιουργηθούν. Όσοι λοιπόν πιστεύουν ότι με μια κείνσιανή πολιτική μπορεί να ξεπεραστεί αυτή η κρίση δηλαδή να προχωρήσουμε σε ένα νέο μακρύ κύμα ανάπτυξης (γιατί αυτό σημαίνει ξεπέρασμα της κρίσης) βρίσκονται εκτός πραγματικότητας.

Αυτό δεν σημαίνει ότι στην α ή β χώρα, έμμεσα ή άμεσα, δεν μπορεί να εφαρμοστεί μια κείνσιανή πολιτική (ισχυρή κρατική παρέμβαση στην οικονομία, εκτεταμένο πρόγραμμα κρατικών επενδύσεων, επιδόματα ανεργίας, δημόσια ελλείμματα και δόγκωση του χρέους, κ.α.). Αλλά αυτό προσκρούει σε δύο ολοένα και πιο αξεπέραστα προβλήματα: α) την ήδη τεράστια διόγκωση του χρέους, που λίγο πολύ

ισχύει πλέον για όλες τις καπιταλιστικές χώρες του πλανήτη, και β) ότι μια τέτοια πολιτική αν εφαρμόζονταν σε όλες τις χώρες θα σήμαινε δύο πράγματα: Είτε τον κατακεραματισμό της παγκόσμιας αγοράς (όπως συνέβαινε στην δεκαετία του 1930) πράγμα που είναι αδύνατο στις μέρες μας ή τουλάχιστον θα δημιουργούσε περισσότερα προβλήματα απ' ότι θα έλυνε. Είτε θα έπρεπε να ισχύει σε παγκόσμιο επίπεδο, όπως ακριβώς μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, με τις ΗΠΑ και την επιβολή αυτής της πολιτικής παγκόσμια. Στην δεύτερη αυτή περίπτωση, δηλαδή την εφαρμογή σε παγκόσμιο επίπεδο, δεν αρκεί παρά να θέσει κανείς το ζήτημα για να καταλάβει πόσο ανέφικτο είναι στην σημερινή πραγματικότητα. Ένας κείνσιανισμός δεν μπορεί να επιβληθεί ούτε καν στο επίπεδο της ΕΕ, πόσο μάλλον σε παγκόσμιο επίπεδο.

Επιπρόσθετα, θα πρέπει να διδασκόμαστε και από την ιστορία. Καταρχάς, το New Deal του Ρούσβελτ, στην δεκαετία του 1930, δεν ήταν απλά μια ιδεολογική ή θεωρητική επιλογή της αστικής τάξης, ή πολύ περισσότερο, μια σκέτη επιστημονική ανακάλυψη του Κέινς. Ήταν η αναγκαστική απάντηση της αμερικάνικης αστικής τάξης απέναντι στον κίνδυνο του κομμουνισμού δηλαδή της ραγδαίας ριζοσπαστικοποίησης του αμερικάνικου εργατικού κινήματος. Με άλλα λόγια, ο νεοφιλελευθερισμός που έχει καταστεί πλέον ένα καθεστώς, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί με εκλογές αλλά μόνο με μια ραγδαία ανάπτυξη του εργατικού κινήματος. Δεύτερον, ο κείνσιανισμός του Ρούσβελτ απέτυχε. Οδηγήσε στην κρίση του 1937 που όλοι προεξοφλούσαν ότι πολύ γρήγορα θα μετεξελίσσονταν σε μια κρίση χειρότερη του 1929-32, αν στρέφονταν στην λεγόμενη πολεμική οικονομία. Το ίδιο και για την κρίση του 1973-74: ο κείνσιανισμός απέτυχε να την αντιμετωπίσει. Για την ακρίβεια, κινδύνευε να τινάξει στον αέρα το καπιταλιστικό σύστημα με τον λεγόμενο στασιμοληθωρισμό, δηλαδή και βάθεμα της κρίσης, και μετατροπή του έρποντος πληθωρισμού σε καλπάζοντα. Από την άλλη, είναι επίσης γεγονός ότι ο νεοφιλελευθερισμός απέτυχε παταγωδώς: όχι μόνο δεν έλυσε την κρίση αλλά υπονομεύει το ίδιο το καπιταλιστικό καθεστώς, και με αυτήν την έννοια δεν μπορεί να συνελιχτεί.

Συνεπώς, η μόνη λύση είναι η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος κι όχι η μάταιη προσπάθεια διάσωσης του. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, η ίδια η ανθρωπότητα, βρίσκεται αντιμέτωπο με δύο επιλογές: είτε θα αφήσει τους αστούς να λύσουν την κρίση του συστήματός τους, και τότε θα πρέπει να είναι έτοιμο για πυρηνικό όλεθρο ή και εξαφάνιση της ανθρωπότητας, είτε θα ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα. Ο δεύτερος δρόμος μπορεί να φαίνεται ίσως δύσκολος αλλά είναι και ο μοναδικός.

